

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Economia i Finances

Sessió 19, dijous 5 de març de 2026

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

Sessió 19 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernández. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Ivana Martínez Valverde, Susana Martínez Heredia, Jordi Riba Colom i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Toni Castellà i Clavé, Jordi Munell i Garcia i M. Àngels Planas i Crous, pel G. P. de Junts; Joan Ignasi Elena Garcia i Albert Salvadó Fernández, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech i Juan Fernández Benítez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Javier Ramírez Gutiérrez, pel G. P. de VOX en Cataluña; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns; Laura Fernández Vega, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00022/15). Govern de la Generalitat. Compareixença del Govern per a informar sobre el contingut del pressupost del Departament i dels organismes i les entitats que en depenen (art. 131.4 RPC)

El president

Bé, bona tarda a tots i a totes.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (compareixença del Govern)

200-00022/15

Obrim aquesta Comissió d'Economia i Finances amb l'únic punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero, per informar sobre el contingut del pressupost del seu departament, que no és cap altre que el d'Economia i Finances. Sense més, li passaríem la paraula a la consellera.

Gràcies.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Molt bé. Doncs moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputats i diputades, per assistir en aquesta compareixença. És la darrera de les compareixences que fan els consellers per presentar la proposta de pressupostos, de projecte de llei de pressupostos. I també, no ens n'oblidem, de la llei de mesures fiscals i financeres que el Govern va aprovar la setmana passada i que han començat la seva tramitació. Avui toca que jo presenti el pressupost del Departament d'Economia, tot i que és evident que, com que al final som un departament que coordina i gestiona el pressupost de la Generalitat, es pugui entrar en altres temes. I, per tant, doncs, el que vostès, vosaltres considereu farem i puguem entrar en el debat. Però sí que m'agradaria, sobretot, cenyir-me al que és el departament, que, a banda de la gestió pressupostària, també té alguns encàrrecs importants.

Abans d'entrar en el detall del departament, sí que m'agradaria posar en context aquest pressupost, perquè és cert que el context econòmic, evidentment, influeix a l'hora de fer un pressupost. El marc pressupostari, el marc econòmic financer, doncs, influeixen, i crec que... Perquè tots som conscients de que l'economia catalana va bé, que la vam tancar amb un 3,6 per cent l'any 2024, que l'hem tancat aquest 2025 amb un 2,7, per sobre de la mitjana de les economies europees, amb una bona

situació, cosa que com a mínim ens mostra una salut de la nostra economia positiva, una economia viva, dinàmica, que és veritat que està veient com el consum intern l'empeny clarament, com en aquest sentit podem fer èmfasi en els béns industrials, que acaben sent i estan sent els que marquen molt també aquest creixement de l'economia.

Però òbviament, hi insisteixo –sempre ho dic–, no ens podem quedar en un discurs cofoista, sinó que hem de veure com molta d'aquesta riquesa que estem generant no estem sent capaçs de distribuir-la i compartir-la prou bé. I segueix havent-hi famílies, col·lectius vulnerables, que no senten que els hi arribin tots els esforços que fem des del Govern, perquè realment pal·liem unes situacions que són delicades. I ho sabem perquè patim uns índexs de pobresa infantil massa elevats o també de risc d'exclusió social.

Per tant, cal que continuem treballant, però és obvi que la dinàmica positiva de la nostra economia ens ajuda moltíssim. Si tens una bona situació de l'economia, vol dir que es generen més ingressos, que permeten desenvolupar polítiques públiques. Aquesta és una dada com podria posar-ne moltes d'altres, com les exportacions estan creixent, que som la primera comunitat autònoma de l'Estat espanyol, d'Espanya, en exportacions. Hem arribat als 100.000 milions d'euros. I realment, bé, són unes xifres molt considerables. Això vol dir que també els productes que aquí fabriquem, produïm, dissenyem, doncs, són competitius en el context internacional, i això crec que també és una bona notícia.

La inflació s'està moderant. Aquesta també és una dada que ens agrada destacar, perquè és veritat que la capacitat adquisitiva de les famílies, de les persones, ens marca també alguns dels desequilibris, i mantenir una certa inflació moderada també ajuda a que puguem aguantar amb un cost de la vida que no augmenta excessivament. Tot i així, sabem que el cost de la vida ens afecta i ens preocupa perquè molta renda no ha crescut al nivell del cost de la vida i, per tant, hem de seguir treballant per fer polítiques predistributives que ens ajudin a pal·liar aquestes situacions.

Bé, hem posat aquí una dada de desigualtat, però, en fi, sabeu que en podríem comentar moltes. El que és evident, que el Govern sempre explicita, és que és veritat

que l'economia va bé, que és una economia dinàmica, però que evidentment té algunes falles que nosaltres hem d'intentar pal·liar i, sobretot, que aconseguim que aquesta desigualtat es redueixi i que puguem compartir la riquesa que anem generant. Importantíssim que la generem, i bàsicament la generen les empreses amb la creació de llocs de treball, amb la seva capacitat de produir béns i serveis. Però després hem de ser capaços també de poder-la repartir.

En tot cas, en aquest context econòmic i amb aquestes dades econòmiques, hem pogut dissenyar un pressupost expansiu, és veritat, perquè la bona marxa de l'economia ens permet tenir molts més ingressos; després veurem com han crescut i com creixen els ingressos. Això ens permet tenir més recursos per desenvolupar polítiques públiques.

També és cert que aquest pressupost, en aquest context, l'hem pogut dissenyar i acordar, en primer lloc, amb el Grup Parlamentari Comuns. I vull també aprofitar per agrair-los l'exigència i la generositat i la responsabilitat, perquè hem pogut aquí també sumar en molts acords importantíssims. I vull destacar els 1.250 milions d'euros per a habitatge, per exemple, o polítiques en l'àmbit de la lluita contra la pobresa infantil, com és tot l'esforç que farem amb beques menjador, que justament intenta lluitar contra aquesta xacra. Per tant, moltes mesures que hem pogut incorporar i que es sumen també a l'esforç que ha fet el Govern.

I, a banda, l'acord també que vam fer amb els agents socials i econòmics, que no és un acord. No és que donessin suport al pressupost, sinó que el que vam fer és un acord amb ells: setanta mesures molt diferents, des de l'habitatge també fins a la formació professional dual, que és on van voler fer molt d'èmfasi, per exemple, o la política industrial per dir: «Escolta'm, aquestes mesures que hem acordat amb ells s'han incorporat al pressupost.» I, per tant, també aquest pressupost té l'accent, té l'enfocament del Grup Parlamentari Comuns, però també dels agents socials i econòmics, que han incidit d'una manera molt clara en polítiques. Perquè realment, si entren vostès en el seu acord, doncs, veuran com..., això, des de la política industrial, la política d'habitatge, també en temes de desigualtat. I crec que també val la pena que emmarquem, doncs, el context dels pressupostos a l'acord al que

hem arribat prèviament a la presentació del pressupost, que esperem que després pugui tenir més suports i el puguem aprovar.

Les grans xifres del pressupost –molt ràpid– són aquests gairebé 50.000 milions d'euros de despesa de la Generalitat del capítol 1 al capítol 8, un creixement del 22,8 per cent amb relació al 23, que és el darrer pressupost aprovat. Un esforç inversor molt important de 4.146 milions d'euros. L'any passat, el 25, hem tancat amb 3.000 i escaig. Per tant, fem un esforç encara més important, tenint en compte que veníem d'anys de cicles en els que la Generalitat estava invertint a l'entorn dels 1.000 milions d'euros. Per tant, és important que la capacitat inversora de la Generalitat creixi també per generar activitat econòmica. I em sembla que aquesta és una bona notícia, que ve precedida perquè hem pogut fer un estalvi corrent important degut també a l'augment dels ingressos i de la bona gestió. I, si sumem tot el sector públic, doncs, aquests 49.000 passen a aquests 54.747 en dades globals.

Passo molt ràpid això, perquè crec que ho coneixeu i ho hem anat explicant. Una de les voluntats del Govern és que, evidentment, aquest pressupost i les inversions que es facin tinguin un cert equilibri, no només social, sinó també territorial. Té a veure amb la generació de la prosperitat i que aquesta sigui compartida, no només socialment, també territorialment. I que aquesta foto és molt significativa d'aquest esforç que s'està fent perquè a tot Catalunya puguin passar coses i hi hagi activitat econòmica.

Poso aquesta dada només perquè és rellevant. Hem pogut, com dic, finançar una xifra important d'inversions per a aquest saldo corrent. D'aquests 2.475 milions d'euros, que no teníem des de l'any..., no havíem tingut mai una sèrie tan important. I, per tant, doncs, crec que val la pena destacar-ho. En gran part és pels majors ingressos d'una economia que funciona molt bé.

És importantíssim que un govern es plantegi com a gran objectiu la bona gestió. Crec que això s'ho plantegen tots els governs, només faltaria. I després ens hem d'esforçar molt perquè realment això sigui així. En aquests moments hem fet el pressupost amb un dèficit del 0,1. L'any passat, el 24, vam tancar amb un 0,49. A veure

Fitxer 2

però com liquidem aquest 2025, però l'objectiu del Govern és intentar reduir el dèficit perquè al final més dèficit és més deute i en aquests moments el deute de la Generalitat ja està a l'entorn dels 90.000 milions d'euros, que esperem que es puguin reduir amb aquesta reducció del deute del FLA que està en aquests moments al Congrés dels Diputats. Però evidentment, això és una càrrega financera molt important per nosaltres, 1.600 milions d'euros que apareixen al pressupost d'interessos i, per tant, imaginem-nos les coses que es podrien fer amb aquests recursos, no?

Per tant, crec que és important que anem reduint el dèficit, que comportarà menys deute i, per tant, aquí, doncs, puguem ser menys esclaus d'aquesta despesa financera, que és realment molt, molt i molt elevada. El deute, com deia, està als 90.000 milions d'euros. És veritat que creix el PIB i, per tant, també reduïm el tant per cent de deute amb relació al PIB. Baixarà fins a 22,2 per cent si s'aprova el FLA al Congrés dels Diputats. Esperem que sí, perquè ens permetrà, doncs, cancel·lar prop de 18.000 milions d'euros i, per tant, també reduir els interessos del deute que paguem.

I també per posar una dada, aquest període mitjà de pagament que hem fet en aquest darrer any 25 és de vint-i-vuit dies, que és una xifra important –ho repeteixo molt sovint– perquè mostra també una certa salut de la nostra tresoreria i de la nostra economia, en el sentit que el seixanta-cinc per cent dels contractes que fa la Generalitat els fa amb pimes i, per tant, que paguem a menys de trenta dies –que és el que diu la llei, per altra banda– doncs, crec que és una bona notícia. No ha estat sempre així, com veieu també en tot l'històric, i crec que és bo que també nosaltres ens exigim complir com els demanem també doncs a les empreses, no?

Passaré molt ràpid per aquí. Els ingressos crec que és important perquè al final nosaltres també fem aquesta tasca. Els ingressos en gran part venen del model de finançament, els impostos propis i cedits que creixen d'una manera molt considerable de l'any 25 al 26. Ja ho veieu. I la resta hi vull passar molt ràpid per aquí. Ho heu vist i teniu els detalls, però crec que amb aquestes xifres que estem analitzant, fixeu-vos, l'Agència Tributària gestionava fins fa poc no arribava a 5.000

milions d'euros i estem a 6.500. És a dir, que realment l'economia està funcionant. També hem fet algunes modificacions impositives, és veritat. L'impost de transmissions patrimonials, per exemple, que ha tingut un increment també en aquest impost, però, crec que també podem recordar que vam baixar l'any 2025 els trams fins a 35.000 euros de l'IRPF i això també ha ajudat a les famílies amb menys recursos a pagar menys impostos de la renda de les persones físiques, no?

Per entrar ja en algunes actuacions del Departament d'Economia. El Departament d'Economia té un fons de 243 milions d'euros. És veritat que fa un augment important, d'un trenta-dos per cent. Bàsicament és per reforçar algunes de les polítiques que aquí desenvolupem, sobretot lligades a l'Agència Tributària, el desplegament de l'Agència Tributària per fer front als reptes que tenim per endavant, un, del nou model de finançament i, dos, de la gestió que haurem de fer en un futur progressiu dels impostos que es generen a Catalunya, començant per l'IRPF. I aquest és un augment considerable. L'Agència Tributària creix en gairebé 30 milions d'euros, però també perquè li hem volgut donar una empenta rellevant i després entraré a l'àl·lua, l'Institut d'Avaluació de les Polítiques Públiques. Realment hem de fer un bon disseny de les polítiques públiques i una bona avaluació per poder afinar bé quines són les polítiques que estan funcionant i tenen més impacte en la població. Al final, si apostem per les polítiques públiques i per l'avaluació, hem de donar també un reforç a l'institut, a l'àl·lua. I també ho fem, per exemple, amb l'Idescat, on estem fent una transformació rellevant i també hi augmentem d'una manera molt considerable el pressupost.

Comencem per l'Agència Tributària. Com us deia, és un augment important que fem. Això té a veure amb l'aposta que estem fent des del Govern pels acords que teníem, sobretot a mà Esquerra Republicana, de muscular l'Agència Tributària, perquè faci millor el que ja fa. I, en aquest sentit, una transformació tecnològica molt rellevant que necessita l'Agència, però sobretot que es vagi musculant per assumir en un futur la recaptació de tots els impostos que generem al país.

En aquest sentit, què hem anat fent ja en aquest temps? Doncs hem augmentat, hem crescut dues-centes places a l'Agència Tributària, que s'han anat convocant. La setmana passada justament convocaven vint-i-cinc places d'inspectors

d'Hisenda. Vam modificar la llei de l'Agència Tributària de l'agost, a finals d'agost, de l'any passat per modernitzar també la llei, permetre'ns crear nous cossos tributaris, per exemple, o també per agilitzar i donar-li més autonomia a l'Agència Tributària. L'any passat ja vam començar a fer una campanya molt més intensa pel que fa a la campanya de la renda. Aquest any encara serà més intensa, amb 152 persones que començaran a treballar, ampliació d'oficines i d'espais on farem l'atenció telefònica i presencial. Per tant, aquí també hi ha una aposta molt evident.

I, en aquest sentit, l'augment del personal més la transformació tecnològica per preparar-nos davant dels reptes de futur que tenim, doncs, és una de les línies que més estem treballant des del Departament. I, òbviament, doncs en el pressupost de l'Agència Tributària, doncs es veu clarament aquesta aposta.

La següent és l'Institut Català de Finances. L'ICF la va fer l'any passat quaranta anys. Jo crec que els que coneixeu aquest institut i aquest organisme, aquesta banca pública de promoció, doncs, estem satisfets amb la feina que ha fet. Però també és veritat que li podem demanar més. Des que vam entrar a Govern ens ha semblat que és una màquina i aquí tinc el secretari d'Economia, el Juli Fernández, que també és president de l'ICF, com estem intentant empènyer més a l'institut perquè pugui fer més coses de les que fa. I vam aprovar l'any passat tota l'estratègia de fons, de capital risc, d'entrades en companyies. Una aposta molt més significativa també per acompanyar el Govern amb alguna de les polítiques que ha desenvolupant, com per exemple el finançament en habitatge, en equipament social, amb molts recursos que venen del BEI. Justament demà tenim aquí a la seva presidenta, la Nadia Calviño, perquè justament és un..., molts dels fons que nosaltres utilitzem venen del BEI per apostar en habitatge o, per exemple, en equipaments socials.

Ha crescut molt el pressupost també de l'ICF i crec que val la pena que el puguem, destacar. I aquí, doncs, podeu veure diferents apostes que hem fet. Justament el dimarts aprovàvem a Govern l'autorització del Govern per assignar l'ICF amb el Departament de Territori, doncs, tot un finançament que volem fer a urbanitzacions. Sabeu que hi ha moltes urbanitzacions a Catalunya que no s'han acabat d'urbanitzar, moltes vegades per problemes econòmics i el que farem amb l'ICF és ajudar financerament als ajuntaments perquè moltes d'aquestes urbanitzacions

puguin acabar-se amb un finançament molt més tou que els permeti als veïns no fer un esforç considerable, que és el que a vegades no permet continuar i acabar amb aquestes urbanitzacions, que molt sovint eren de segones residències i ara ja han passat a ser de primera.

Per tant, l'ICF és una banca pública de promoció, independent, que té les seves regles regulades pel Banc d'Espanya, però és cert que està amatent a les prioritats del Govern per, en el cas que toca, doncs intentar també ajudar amb els objectius que té el país, com va ser el cas dels préstecs d'emancipació. Com sabeu, ja hem signat cinc-cents crèdits amb joves i que permetrà que molts d'ells comencin el seu camí amb aquest suport públic.

L'altre organisme és l'Idescat, com us deia, l'Idescat vam canviar ara fa uns mesos el seu director, l'Àlex Costa, que és una persona amb molta experiència en l'àmbit de l'estadística. Una de les coses que li vam demanar és una transformació important d'aquest institut. L'Institut d'Estadística és molt important, molt rellevant. Com sabeu, doncs, realitza moltíssimes estadístiques l'any, 110 en concret. Hem de ser capaços de sofisticar més les estadístiques, que realment les dades ens aportin informació per prendre les millors decisions, per tant, les millors decisions per desenvolupar les millors polítiques públiques i necessita una transformació també molt rellevant. La política de la dada en aquests moments és molt rellevant i estem fent també amb ell, doncs una transformació que es veu també reflectida en el pressupost amb aquest increment que fem del 23 al 26.

Com us comentava abans molt per sobre, l'Àlvia és l'Institut d'Avaluació de les Polítiques Públiques, també té un increment important. Per al Govern, és molt important que siguem capaços d'avaluar allò que posem en marxa, perquè si hi ha alguna cosa que no funciona o la redissenem o la deixem de fer. És important que siguem capaços de fer bons dissenys de polítiques públiques, però també d'avaluar-les i això ho tenim molt clar. Està bé tenir més recursos i estem contents, en aquests moments, de comptar amb un pressupost expansiu, però no hem d'oblidar que hem de continuar avaluant les polítiques públiques perquè en el cas que no funcionin, les puguem canviar. I això crec que és una base clau d'un governant i per això també hem volgut posar-li més recursos a l'Àlvia i que vagi creixent i vagi generant també

dinàmiques de col·laboració amb altres entitats, com ho està fent, per exemple, amb el mateix Idescat.

I crec que, per últim, ens queda Loteries de Catalunya. Loteries de Catalunya és una empresa creada per llei, que sabeu que es dedica a les vendes del joc. També augmenta el seu pressupost. És veritat que qui té ingressos propis, que és el que li permet fer la seva activitat. La Conselleria d'Economia té la responsabilitat de tota la regulació del joc i, per tant, aquí hi ha una feina important. La llei del joc és de l'any 89, si no vaig errada, i també és una llei que estem plantejant probablement haver-la d'actualitzar, perquè han passat molts anys. I també han entrat en aquest àmbit elements del joc que no existien, com per exemple tot el que és les plataformes *online* i altres tipus de jocs nous, encara que en aquests no tenim competències. I, per tant, aquest és un àmbit en el que també volem dedicar una certa atenció. Però tenim aquí aquesta empresa creada per llei i que també depèn d'aquest departament.

Volia comentar tres coses més, molt ràpides. Una és tota la tasca que està fent el Departament en relació a les operacions patrimonials. Necessitem repatrimonialitzar la Generalitat, si em permeteu. És a dir, estem en molts edificis, ocupant molts edificis de lloguer. Necessitem comprar edificis. Tornar el patrimoni de la Generalitat. En moltes d'aquestes operacions, com veieu aquí que hem fet en els darrers anys, estem tenint estalvis molt significatius i, per tant, el que necessitem és fer això. És a dir, fer bones operacions patrimonials que ens permetin alliberar lloguer, tenir patrimoni propi i que, evidentment, això no li costi més recursos al ciutadà.

Estem desenvolupant molts projectes. En aquest sentit, Patrimoni és una direcció general, com la majoria d'economia, molt transversals: el nou Clínic, el nou Trueta i, com us dic, Idiada 2 i, com us dic, comprant patrimoni per fer estalvi en aquests usos que tenim dels espais administratius.

I, per acabar, que és veritat que ja no he posat més..., no ho tinc en aquesta presentació, però sí que us volia dir també la importància de direccions generals que estan en Economia. Una és Contractació pública, que també dona servei a tota la Generalitat, que estem treballant amb els departaments per agilitzar també les contractacions, per fer concursos més generals, per aprofundir també en l'aposta

per les pimes. I, en aquest sentit, ja vam fer un decret l'any 24 per afavorir la lotització i que les pimes puguin accedir a aquesta contractació pública. Com us deia abans, ja estem prop del setanta per cent de contractes a pimes des del sector públic, i això també ens ajuda a reforçar la nostra economia, que està formada bàsicament per pimes.

I a l'àrea de política financera també, sabeu que és veritat que no podem sortir als mercats com ens agradaria, perquè necessitem complir unes certes condicions, però sí que és cert que hem pogut refinançar alguns crèdits del FLA en el sector privat, que això ens ha suposat un estalvi rellevant d'interessos i crec que és una de les funcions que també li toca fer al Govern, que és refinançar el deute perquè paguem menys interessos i, per tant, puguem dedicar aquests recursos a polítiques públiques.

I acabo. Aquest any s'acaben els fons Next Generation. Han arribat a Catalunya prop de 9.000 milions d'euros. És una feina ingent que ja va començar..., ja van començar governs anteriors. Estem treballant amb l'avaluació d'aquests 9.000 milions d'euros, d'aquests recursos que han arribat dels Next Generation, com estan impactant i com han impactat en l'economia. I de fet, ja hem fet encàrrecs en aquest sentit. Em sembla que és important que sapiguem quin impacte han tingut tots aquests recursos i esperem que durant aquest any 2026 puguem tenir resultats i poder-los presentar perquè tots sapiguem quin ha estat l'aterratge, l'eficiència i l'eficàcia d'aquests fons Next Generation, que han generat moltíssima tasca i moltíssima feina a la Direcció General de Fons Europeus que aquí avui el seu director general i que, per tant, doncs espero que entre tots puguem també valorar també positivament l'impacte d'aquests recursos amb aquestes anàlisis i avaluacions que farem.

Per tant, el Departament d'Economia és veritat que té una tasca de gestió, òbviament, de coordinar-se amb tots els departaments, d'intentar també empènyer una bona gestió. I, en aquest sentit, algunes de les de la informació que us he donat va en aquesta línia. I, evidentment, el mateix departament també gestiona coses concretes com us he explicat, i que després, si vostès creuen, ho necessiten, us puc donar més informació. En tot cas, doncs, crec que amb aquesta informació és suficient i, en tot cas, podem entrar en el debat en allò que considerin.

Vull donar les gràcies als directors generals que han vingut del Departament a escoltar aquesta presentació. I ara, doncs, a la seva disposició pel que calgui.

Fitxer 3

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. I ara seria el torn dels diferents grups parlamentaris que, tal com es va informar, serà per un temps màxim de 10 minuts. Començaríem amb el diputat del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, Secretari General. Primer de tot agrair la seva compareixença, agrair l'assistència de la resta d'equip del Departament. Gràcies per les seves aportacions.

Com vostè sap, tanquem un cicle aquesta setmana en el qual els diferents membres del Govern han donat comptes en aquest Parlament de quines són..., quin és el pressupost i el que proposen com a instrument bàsic d'un Govern i suposo que entendrà que l'aproximació que li faré –sí baixaré en alguna cosa del Departament en si– però vostè, com ha dit, té la responsabilitat, o el seu Departament té la responsabilitat no només de la gestió global, sinó d'un cert lideratge de les polítiques públiques, especialment pel que fa a l'impacte econòmic o de transformació d'aquest país.

I per tant, amb tota cordialitat, però li faig una primera aproximació política. On estem? És a dir, 18 mesos de Govern, 18 mesos d'una investidura amb dos socis que legítimament investeixen el president Illa i per tant es constitueix Govern amb una sèrie d'acords i condicions –això és la política– que, almenys en públic, es diu que si es compleixen garantiran uns pressupostos. I passen 18 mesos en els quals, sistemàticament, començant pel president de la Generalitat, «tindrem pressupostos, els garanteixo els pressupostos», i avui sí, acabem el cicle aquesta setmana, 18 mesos i sí, s'han entrat els pressupostos –els tenim sobre la taula– i sis esmenes a la totalitat. S'entren finalment, després de 18 mesos, uns pressupostos que tenen el

suport dels Comuns, però no és suficient, l'altre soci d'investidura denuncia que no s'han complert els acords d'investidura i estem aquí amb sis esmenes a la totalitat i, per tant, en un moment de país en el qual tenim –s'ha tornat a anunciar– vagues de metges, vagues de mestres, col·lapse d'infraestructures, serveis públics tensionats, per tant, deixi'm que la primera aproximació és que aquell Govern que venia en termes de la centralitat, la moderació i la icona de la gestió acaba sent un fracàs en gestió, una incapacitat de negociació i diàleg. Al final, el responsable de trobar socis i dialogar és aquell que està liderant el Govern és incapaç de fer-ho, i per tant, no té lideratge. I aquesta és la primera aproximació i la primera pregunta que li faig, consellera, la seva opinió? És a dir, si aquests pressupostos no prosperen, què hauria de fer el Govern? Què farà el Govern? Senzillament, amb un retorn tornar a fer uns altres? Tira de pròrroques? Una moció de confiança? O s'acaba la legislatura? Primera pregunta que li faig.

Segona reflexió, ja entrem en el context general. És veritat, vostè ha donat un context general, i són unes dades que són interessants i l'economia catalana segueix creixent i de fet, perdem tres..., la previsió per al 2026, dels seus números, és d'un 2,1, va en consonància amb el que està passant en l'entorn, per tant, no és específic nostre en aquest sentit, malgrat és només una dècima, però la previsió és una dècima per sota del global espanyol. Per tant, ja no estem liderant. Però en qualsevol dels casos és molt poc. Però el mateix informe de context macroeconòmic ens estableix quins són els principals reptes que hauria de tenir l'economia catalana, ho diu la seva presentació, vostè mateixa, i posa contra altres com a reptes la transformació del model econòmic en termes d'incrementar innovació i valor afegit, unes infraestructures adequades a aquest creixement, la sobirania energètica, etcètera. I això des del meu grup parlamentari, perdoni'm, eh?, però quan em miro aquests pressupostos no ho veig reflectit. Jo hi coincideixo amb aquests objectius i crec que han de ser aquests els objectius, però no ho veig reflectit, sobretot en una cosa que vostès no poden posar en aquest pressupost, lògicament, lògicament, eh? Perquè la incertesa que ens ve a sobre, bé, de moment es mou bé, no està tan tensionada la inflació, però el conflicte a l'Orient Mitjà ens pot abocar a tenir un creixement d'inflació que nosaltres no teníem previst, i evidentment, no li estic dient que vostè pugui preveure una cosa que no sabia, però en tot cas, és el que passa

al món. I davant d'això no veig la transformació, és a dir, les polítiques, diguem-ne, fora de la mitjana orientades a la transformació del model econòmic. No sé si això va ser una condició d'algun altre grup, però no ho sé veure.

La tercera reflexió és, vostè ens presenta uns pressupostos amb un increment des del 2023 d'un vint per cent nominal, això és així, ja ho ha dit vostè, fruit de l'increment de la recaptació; és l'increment de la recaptació, no de la millora econòmica, de l'increment de la recaptació. Però sap què passa quan em miro l'increment de la recaptació –dades seves, eh?–, el global és un increment del vint-i-vuit per cent, el pressupost creix un vint. Però és que quan em miro cada un dels impostos, l'IRPF és el trenta-set per cent; l'IRPF és el 3 trenta-set per cent. I llavors una mica això servirà per la prova del cotó d'algunes coses que li hem anat dient durant aquesta legislatura. Qui es carrega tota la pressió d'aquest increment? Les classes, no els rics, eh?, que algú els hi agrada dir, les classes treballadores i les classes mitges són els que carreguen la majoria de l'IRPF. I per tant, els catalans amb una aproximació global, han pagat amb impostos uns 77.000 milions d'euros i em presenta uns pressupostos de quasi 50.000.

I és aquí on, segona prova del cotó, sí, el dèficit fiscal, és que seguim estan ofegats. Si els catalans han fet tot el seu esforç, i torno a dir-li, en aquests pressupostos ja eren expansius, podien, com a mínim, haver tingut en compte –i li he dit moltes vegades– fer algun tipus de deflexió per a les classes treballadores i classes mitjanes que han perdut, com vostè ha dit, poder adquisitiu, però vostès no fan cap exercici en aquests pressupostos de compensar-los el poder adquisitiu. I diu «bé, però és que tot va dirigit a la millora dels serveis públics», bé, doncs podria ser, però és que no és el cas, que no és el cas. I vostès mateixos ja està bé, reconeixen que 2022 el dèficit fiscal era de 22.000 milions i si ens fa una mica la proporció, i no faig demagògia, ho ajusto, devem estar sobre els 25.000 milions ara. Els catalans saben que 25.000 milions no és redistribució de riquesa, no és repartiment, no són serveis públics, no, se'n van a l'Estat i no tornen en serveis per als catalans. Llavors, això en el seu moment es va construir en termes, diguem-ne, de convergència de diferents territoris, d'acord, però és que ara ho necessitem nosaltres, i això n'és una mostra.

I aquí la tercera prova del cotó és que, per tant, el gran model de finançament que ens havia de salvar tot això, 4.600 milions d'euros, és clar, mirant-me els números que vostè ha presentat, és que no em cobreixen ni Sanitat, és que ni Sanitat ni el dèficit de Sanitat, em cobreix. Per tant no és una ocurrència quan li diem que fem pinya per un model de concert, concert solidari. Però és que la solidaritat de 25.000 milions no és sostenible.

Tercera reflexió és la de fons i la de model. És a dir, no se'n veurà, és una gran oportunitat en un moment expansiu de l'economia, de fer el repte de la transformació econòmica del país. I coincidim amb vostè que el PIB creix, però per càpita no, i per tant, tenim més desigualtats contradites amb aquest creixement econòmic. I crec que la fórmula sempre podem convenir que és molt clara, com som capaços de fer un impacte a una economia de valor afegit que no es sustenti amb sous baixos, sinó amb sous alts i, per tant, amb fer allò que ningú fa, o fer-ho millor i ser més competitius. I per fer això, fa 25 anys vam establir un model de coneixement que ha tingut èxit, i ara probablement el repte que té aquest Govern és que el següent salts, si aquests 25 anys per consolidar un model de generació de coneixement d'èxit, els propers 25 anys, per com transformem tot el model econòmic. I en aquest sentit, perdoni que li ho digui i l'hi torno a preguntar, jo no sé si això són condicions imposades, no veig cap prioritat en aquest sentit.

I tinc poc temps i ho repasso ràpidament, és a dir, en empreses, el Departament que menys creix i en polítiques de transferència de coneixement no hi ha cap repte agosarat. La Direcció General de Transferència de Coneixement es nodreix de la Direcció General de Recerca, i perdoni'm, eh, un departament que li demano com a consellera que hi estigui a sobre, perquè s'han imputat a despeses corrents ordinàries els fons extraordinaris de la bilateral de 150 milions. I si l'any que ve ho tenim, com es gestionarà això? Però quan repasso el seu, de Departament, que hauria de liderar aquí, no veig..., l'Àlvia, l'Idescat, l'Agència Tributària..., és necessari, però no veig un salt important a través de l'ICF –que sí que posa una mica més de diners– però no veig un salt important de lideratge transversal de programes de KTT o fer un salt important amb fons de capital risc públics privats, o injectar molt més diners en aquells programes d'indústria del coneixement o fer un programa

El president

Disculpi, senyor Castellà hauria d'acabar, si us plau. Tindrà la segona rèplica en el pròxim torn.

Moltes gràcies.

Toni Castellà i Clavé

Acabo, president, només amb una pregunta telegràfica: no veig aquestes polítiques, en canvi, em posa dos addicionals en quasi 860 milions sense etiquetar. Això és el peatge dels Comuns? Això són fons reservats? 860 milions sense etiquetar. Espero que em doni una resposta a això.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Castellà. Ara seria el torn del diputat i portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president, i gràcies consellera i Secretari General per aquesta compareixença. Bé, en el marc actual, el nostre grup no ens centrarem en el detall dels pressupostos que presenten. Veurem què dona de si la tramitació parlamentària i si hi ha l'ocasió de discutir-los, evidentment, ja ho farem.

Avui, consellera, des del nostre grup volem destacar el marc polític general, de quin ha de ser el sentit d'aquesta legislatura, de quines condicions s'han de donar perquè aquest Govern en minoria pugui avançar en un escenari acceptable per una majoria aritmètica d'aquest Parlament. Perquè només transitant en un escenari acceptable per la majoria, un govern en minoria pot tenir estabilitat, i vostès la majoria la tenen per complir els acords pactats. Se'ns fa difícil d'entendre que el Govern presenti un projecte de pressupostos sense haver generat les condicions prèvies per garantir els suports necessaris per aprovar-lo. És el Govern qui té la responsabilitat d'aconseguir una majoria per aprovar-los, no és d'Esquerra Republicana, no és de l'oposició; la responsabilitat, evidentment, és seva. I el PSC, li he de dir, no ha fet els deures. Calia garantir que el PSOE complís amb la paraula donada i no ho han fet. Això ens

aboca a no poder negociar pressupostos, a presentar una esmena a la totalitat, una decisió coherent amb el que hem dit des del primer dia d'aquesta legislatura, que no negociariem pressupostos si abans no hi ha garanties clares de compliment de l'acord d'investidura. Si volen negociació, garantisquen la gestió de la Generalitat per l'IRPF. Ho hem dit des del principi, no hem canviat de posició. Esquerra, en este sentit, és fiable i previsible, som coherents. Els acords només tenen sentit si es compleixen. Si no, es converteixen en paper mullat, i la ciutadania ja està cansada de vore com els compromisos polítics s'ajornen indefinidament o es dilueixen quan es tornen incòmodes.

El que la ciutadania reclama és confiança, i la confiança es construeix complint la paraula donada. Nosaltres vam signar un acord d'investidura, no uns pressupostos, i aquell acord contenia compromisos, avanços reals i tangibles en sobirania política i financera. Vostès pretenen que aprovem els seus pressupostos sense complir els acords, i no pot ser. I el que no pot ser, no serà. Parlem de la recaptació de l'IRPF, parlem d'un pas imprescindible perquè Catalunya disposi dels recursos que genera. Perquè els pressupostos, i vostè ho sap, estan estructuralment limitats per una manca crònica de recursos. Catalunya continua operant dins un marc de recursos limitat per un dèficit fiscal estructural i per una manca de capacitat normativa i recaptatòria que condiciona cada exercici pressupostari. Això no és una afirmació ideològica, és una realitat econòmica objectivable que avui com a Govern es troben damunt la taula. Podem discutir si els comptes són expansius, com és el cas o són prudents, però el sostre sempre és massa baix perquè els recursos no són suficients.

Per això el debat pressupostari no pot desvincular-se del debat sobre el model de finançament i també sobre la recaptació dels tributs. I crec que, honestament, en este Parlament hi ha una majoria que coincidim en què els nostres serveis públics, les nostres infraestructures, avui no estan a l'alçada de les necessitats de la nostra gent. Només cal agafar visita al metge i desplaçar-te pel país per adonar-te'n. I aquesta majoria parlamentària també coincidim que Catalunya necessita més recursos de manera estructural any rere any.

El perill estructural per un Govern de la Generalitat sempre és un Govern de l'Estat que utilitzi la seua discrecionalitat per castigar-lo, com ja va fer al seu moment el ministre Montoro, recaptar i gestionar l'IRPF ens blinda davant d'esta discrecionalitat

Fitxer 4

potencial de l'Estat. I aquí és on, consellera, rau el problema polític de fons. Vostès volen negociar pressupostos com si esta qüestió estructural no existís, i estan perdent l'enèsima oportunitat de ser útils a Catalunya, de, entre el PSOE i Catalunya, triar Catalunya d'una vegada. Mos diuen que hem d'assumir el principi de realitat, que la recaptació de l'IRPF no pot ser d'un dia per l'altre. Ho saben perfectament. Som conscients que és un procés complex, però si algú ha assumit el principi de realitat amb ambició i rigor hem estat Esquerra, i som naltros qui estem fent molts esforços per posar fàcil el compliment dels acords, perquè estem convençuts que no són acords favorables a Esquerra, sinó que beneficien Catalunya. L'acord d'investidura no és el model de finançament d'Esquerra Republicana; és el mínim imprescindible perquè Catalunya obtingui els recursos que necessita dins l'Estat espanyol. No estem exigint l'impossible; estem exigint el compliment d'allò signat. I la responsabilitat de complir és del Govern i del PSOE, no és d'Esquerra. Qui ha de pressionar i fer moure les coses són vostès, és el PSC; qui ha de triar entre tenir pressupostos o sotmetre's als interessos electorals del PSOE és el PSC. No mos situen a naltros al centre del debat. El centre del debat és l'incompliment dels acords per part del Partit Socialista, que al seu moment s'hi van signar.

Esquerra no mos aixecarem de la taula. No tanquem la porta a la negociació. Volem que es complisca per seguir arribant a nous acords. Perquè el sentit d'esta legislatura entenem que són avenços reals en sobirania. Són passos concrets perquè més recursos arriben als catalans i a les catalanes, a que puguem gaudir dels serveis públics que necessitem en lloc de patir els serveis públics col·lapsats. I, per això, Catalunya necessitem més recursos. Si la reforma del finançament i la recaptació de l'IRPF no avancen, la legislatura perd el seu fonament polític.

No vull acabar..., no em puc estar de fer referència a l'execució pressupostària del 2025, perquè l'escenari de pròrroga pressupostària implícitament dificulta la tasca

de supervisió de l'oposició. I en este sentit li volia formular algunes preguntes molt concretes. Per una part, si mos poden avançar quina és la liquidació del desembre del 2025. A la web, el sistema diu que la Generalitat, dels capítols 1 al 8, es va gastar 48.720 milions d'euros. Quina és l'estimació actualitzada de la liquidació del pressupost 2025? Si es confirma l'estimació que va fer pública l'Airef, que projectava un dèficit del 0,6 per cent del PIB.

Una altra pregunta era: en el pressupost 2025 figura una despesa efectuada en polítiques d'habitatge per part de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya per un import aproximat de 648 milions d'euros. No em queda clar si és correcta aquesta xifra. No sé si me la pot confirmar, si correspon a la despesa total realment executada en matèria d'habitatge. L'informe d'execució del novembre diu que es van gastar 500 milions. Pot confirmar, el 2025, quant se va gastar el Govern en polítiques d'habitatge? L'hi preguntem, evidentment, perquè l'habitatge avui és una de les principals emergències socials del país.

Consellera, acabo. Esquerra estem compromesos amb la societat catalana. Volem que els recursos arriben on han d'arribar. Volem pressupostos que reforcen l'estat de benestar, que impulsen la transformació econòmica i que garantisquen la cohesió social, com vostès. Però la política no és només gestionar partides dia a dia; també és tindre paraula, és complir els acords, és construir confiança. En això hi volem estar. Si volen el nostre vot, complisquen allò que van signar impulsant la recaptació i la gestió de l'IRPF. Si ho fan, Esquerra hi serem, amb la mà estesa, amb responsabilitat i amb la fermesa, evidentment, de qui defensa els interessos de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. I també doncs, abans de tot, agrair a la consellera Romero que ens hagi explicat les grans xifres i actuacions a càrrec del projecte de pressupost

per al 2026 i que també doncs estigui acompanyada tant pel secretari general com també pels directors i directores d'àrea.

Estem davant d'un projecte de pressupost de tot el sector públic de la Generalitat, i, tenint en compte des del capítol 1 fins al capítol novè, és d'un total de 63.279 milions d'euros; això representa un dotze per cent més que el pressupost del 2023, que també tenint en compte del capítol 1 fins al novè, va ser de 56.416 milions d'euros. Per tant, doncs des del Partit Popular considerem que, per començar, aquest increment és modest, tenint en compte que el comparem amb tres anys anteriors i que, a més a més, és lògic que s'incrementi el pressupost gràcies al cicle econòmic expansiu com també als efectes de la inflació.

Per la banda dels ingressos, el creixement del pressupost s'explica per l'augment dels recursos provinents tant del sistema de finançament autonòmic com també pels impostos cedits i propis. Així, per a l'any 2026, i respecte al 23, es preveu un augment del trenta per cent dels ingressos tributaris: 7.658 milions d'euros a través de l'actual model de finançament autonòmic i 1.517 milions d'euros mitjançant els impostos cedits i propis, sobretot a partir de l'ITP i també de l'impost de successions.

Pel que fa al model de finançament autonòmic, doncs l'any 2026 està previst que aporti 32.894 milions d'euros, situant-se en el vuitanta-dos per cent dels ingressos no financers de la Generalitat. Enguany, aquest destacat finançament permet cobrir totes les despeses, com a mínim pressupostades, eh?, de polítiques en salut, educació, promoció i protecció social, infraestructures i mobilitat, habitatge i ordenació territorial. Per tant, el model actual de finançament autonòmic ja aporta la totalitat dels recursos per a les polítiques que necessiten les majors despeses pressupostades.

Pel que fa a l'àmbit tributari, els catalans i catalanes, i especialment les classes mitjanes, són les que suportem el tram autonòmic de l'IRPF i l'ITP més alt d'Espanya i, a més a més, continuem sotmesos a l'impost de successions, a més dels quinze tributs propis –més del doble que la resta de comunitats autònomes– i noranta taxes. En canvi, el projecte de llei d'acompanyament no inclou cap rebaixa impositiva, ni tan sols per eliminar aquells impostos propis que doncs pràcticament no aporten recaptació, com és el cas de l'impost sobre actius no productius a persones

jurídiques –zero milions d'euros pressupostats l'any 2026, o en el projecte del pressupost del 26–, l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera –1 milió d'euros en el projecte de pressupost per al 26–, impost sobre habitatges buits –4 milions d'euros en el projecte– o el gravamen de protecció civil –també 4 milions d'euros en el projecte de pressupost per al 26. I la memòria dels beneficis fiscals per al 2026 veiem doncs que no arriba als 1.700 milions d'euros de beneficis fiscals, fent ús de la normativa fiscal autonòmica, i, per tant, només representa doncs el tres i mig per cent dels 48.231 milions d'euros el total d'ingressos no financers.

Si ens centrem ara en les despeses també del sector públic de la Generalitat, i per polítiques de despesa, tampoc veiem grans canvis l'any 26 respecte al 23. Les polítiques de serveis públics essencials continuen tenint el mateix pes en el pressupost: Salut, el vint-i-u per cent; Educació, el catorze per cent; protecció social, el sis per cent; transport, el sis per cent.

Pel que fa a la política d'habitatge i actuacions urbanes, també continua sent irrisòria, però és cert que el Govern..., i avui mateix també doncs la consellera ho ha recordat, que està previst que, a través de l'Institut Català de Finances, es concedeixin préstecs per valor del voltant de 600 milions d'euros per promoure l'adquisició i promoció d'uns set mil habitatges de protecció oficial. Tant de bo es compleixi aquest objectiu, però els recordem que a finals de l'any passat el Govern ja va anunciar que la Generalitat destinaria 8.000 milions d'euros a la construcció de cent mil habitatges públics al llarg del mandat, i això doncs sí que és missió impossible.

Ens sorprèn que en l'habitatge doncs vulguin construir bàsicament a partir de concessió de préstecs de l'ICF i, en canvi, doncs es concedeixin ajuts a determinades empreses industrials, com és el cas de 69 milions d'euros que es destinaran a la Comercial La Forja, és a dir, a Comforsa, empresa pública del sector de la siderúrgia participada, a més a més, per Avançsa i que, per cert, també està previst que rebi un ajut doncs de 10 milions d'euros l'any 26.

A part de prioritats equivocades, també qüestionem la gestió de recursos públics. L'any 26 –també la consellera doncs ho ha recordat– es destinaran 1.964 milions d'euros a pagar interessos o despeses financeres i, per tant, doncs no es podran destinar a polítiques efectives per als ciutadans. Segons el projecte de pressupost,

doncs és pràcticament la mateixa dotació que anirà a habitatge i ordenació territorial, o clarament per sobre de l'import previst a medi ambient, cicle de l'aigua, la recerca i desenvolupament d'innovació o al foment de l'activitat econòmica. I, a sobre, l'endeutament del sector públic de la Generalitat continua creixent, passant de ser de 83.527 milions d'euros l'any 21 a 90.354 milions d'euros el tercer trimestre del 25, segons les dades del departament. I en el projecte de pressupost per al 2026 resulta que està previst nou endeutament del sector públic de la Generalitat per import de 1.408 milions d'euros.

Des del Partit Popular també veiem que hi ha una excessiva estructura i despeses innecessàries en el sector públic de la Generalitat. Es consideren 209 entitats, que consoliden en el grup, que són les que estan participades majoritàriament per la Generalitat, però recordem que després estan les 264 societats mercantils, fundacions, consorcis, que estan participats de forma directa o indirecta per la Generalitat, i de forma minoritària. I d'aquestes entitats no tenim doncs cap informació ni cap control sobre l'import invertit i sobre l'ús d'aquests recursos.

Per altre costat, l'estructura política del sector públic de la Generalitat també està previst que creixi l'any 26, amb setanta-un nous alts càrrecs, altre personal directiu o eventual. Per tant, quasi un deu per cent més que el 2023, passant de 781 a 852 previstos per al 2026. No podem acceptar tampoc que la dotació pressupostària per al grup de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals augmenti en un quinze per cent, fins a situar-se en 417 milions d'euros. Els nou membres del consell de govern de la corporació tenen una retribució prevista de 864.485 euros. Per tant, facin números sobre quina és realment la retribució de cadascun.

Podríem seguir parlant, eh?, sobre malbaratament, al nostre entendre, de diners públics. Vostè mateixa ha parlat de les operacions patrimonials. Nosaltres considerem que són excessives totes les despeses en lloguers, en immobles, per un import global de 368 milions d'euros l'any 2026. I podem destacar els 830.000 euros del lloguer del Centre Cultural de la Blanquerna, a Madrid; els quasi 770.000 euros de lloguer de la Delegació de Govern de la Generalitat a Brussel·les; els 500.000 euros en altres ciutats, no sé si és París, Londres o les dues, perquè no ho especifica. Com també, i al mateix temps, doncs la pròpia seu del Departament

d'Unió Europea i Acció Exterior a Barcelona, que té una despesa anual en lloguer d'1,7 milions d'euros. En canvi, a la memòria d'arrendaments i compres d'immobles del 2026, no hi ha cap inversió prevista en compres d'immobles per tal de reduir justament les despeses en lloguer. De fet, i pel que fa al Departament d'Economia i Finances, només està previst –que ja no sé si és el conveni o és la redacció, perquè en la pròpia memòria parla de la redacció– el projecte de l'Innofab, amb 3,5 milions d'euros, eh? I, a banda d'això, doncs només tenim 1,1 milions d'euros per adequar els edificis del departament, que són relativament nous.

Jo ho deixaria aquí, eh? I, per tant, esperaria la resposta de la consellera abans de fer la valoració final.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat i portaveu del Grup de VOX en Catalunya, el senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señora Romero, gracias por su exposición. La primera pregunta que me gustaría formularle es si usted considera que está mal pagada. Y lo digo porque la primera medida que ustedes han presentado en este proyecto de ley es subir el sueldo a Illa y a todo su gabinete y, por supuesto, todos sus altos cargos. Y digo esto porque, mientras las familias catalanas lo están pasando francamente mal, mientras ustedes suben los impuestos, claro, alguien se pregunta: ¿y para qué va ese dinero y a dónde va ese dinero? Bueno, pues lo sabemos. Usted ha venido hoy aquí y ha hecho una exposición, ha explicado dónde pretenden invertir o gastar ese dinero, que, evidentemente, como usted pues puede ser consciente, nosotros presentamos una enmienda a la totalidad, no únicamente a su departamento, sino a todo el proyecto de presupuestos.

Por eso hoy me centraré en hablar, no únicamente de adónde va destinado ese dinero, sino de *dónde* sale ese dinero. Porque cuatro burócratas hacer un presupuesto en un despacho está muy bien, pero ustedes no mueven su dinero,

mueven dinero público, el dinero de todos los catalanes y de todos los españoles, porque no únicamente y exclusivamente el dinero viene de impuestos de esta región.

Fitxer 5

Quince impuestos propios, exclusivamente la Generalitat de Catalunya y, además, lo siguiente: los ingresos no financieros, es decir, los provenientes de impuestos, de tasas, etcétera han aumentado un veintiocho por ciento. Esto no lo dicen. Esto en ningún caso puede ser dinamismo económico; esto es un expolio fiscal en toda regla. Aquello que le gusta tanto al señor Castellà, expolio fiscal, el que hace la Generalitat.

La recaudación del IRPF sube un 36,9 por ciento, pasando de 12.786 millones de euros a 17.500. Una auténtica vergüenza. Esta fiesta no la van a pagar los señores de Esquerra, del PSC o de Comunes, no, la van a pagar los catalanes, la clase media y trabajadora. Los que se levantan a las seis de la mañana para ir a trabajar, esos son los que van a pagar esta fiesta.

La recaudación por IVA se dispara un 23,1 por ciento, hasta los 6.219 millones de euros. La recaudación por el impuesto sobre el patrimonio sube un 28,4. La recaudación por el impuesto de sucesiones y donaciones aumenta un 20,5 por ciento, recaudando ya más de 1.000 millones de euros. Y algunos hace una semana decían que esto no lo pagaba nadie o prácticamente nadie, ¿no?, señor Cid. La recaudación por el impuesto sobre grandes establecimientos comerciales sube un 41,5 por ciento, hasta los 12 millones de euros. La recaudación por impuesto sobre establecimientos turísticos sube un cuarenta y cinco por ciento –la tasa turística que ha pactado ERC con el PSC y los Comunes, por cierto–, 97 millones de euros. La recaudación por el impuesto sobre el patrimonio aumenta un 28,4, hasta los 848 millones de euros. La recaudación por el impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados aumenta un 27,8 por ciento, hasta los 3.396 millones de euros.

Es decir, que ustedes suben absolutamente todos los impuestos, porque no deflactan ni uno, ni uno solo. Y, claro, ahora vamos a ver dónde va ese dinero – porque aparte de asfixiar a nivel fiscal a un término ya que es una extorsión fiscal,

porque en Cataluña ya no se puede pagar absolutamente más—, en qué se gasta la señora Romero y todo su departamento el dinero.

El presupuesto del Departamento de Economía y Finanzas está previsto que pase de 184 millones en 2023 a 243, lo que supone más del treinta por ciento de aumento en tres años. Si se compara el año 2015, el presupuesto del departamento ha crecido un noventa por ciento —un noventa por ciento— en diez años. Pero, claro, la madre del cordero: La Agència Tributària de Catalunya prevé destinar casi 60 millones de euros solo a remuneraciones de personal en 2026, con un total de 1.106 puestos de trabajo presupuestados. Y con esto no tienen suficiente los señores de Esquerra para votar a favor del presupuesto, parece ser que quieren aún más.

Presupuesto para la transformación feminista. El Departamento de Economía y Finanzas ha identificado treinta y nueve actuaciones para el 2026. Bajo este concepto, un presupuesto de más de medio millón de euros. Y de ese presupuesto, 400.000 euros se destinan a equidad de género y *corresponsabilidad*, mientras que el resto se reparte en transversalidad interseccional y derechos humanos e igualdad de trato.

Es que yo sé que esto suscita cachondeo, lo puedo entender, porque es que alguno que nos está siguiendo pensará: «¿Realmente se gastan el dinero en eso?» Pues sí, La Generalitat de Catalunya se gasta el dinero en eso. Es un auténtico escándalo —es un auténtico escándalo.

Pero, mira, presupuesto con perspectiva, ¿eh? El departamento destaca que la elaboración del presupuesto se realiza con especial atención a la perspectiva de género, infancia, juventud y climática. No saben alguna otra, si no la pondrían. Y digo yo, ¿no sería mejor que lo hicieran con la perspectiva de no arruinar a los catalanes, señora Romero?

Más gastos. Destinan 143 millones de euros en acción exterior, un incremento del cincuenta y cuatro por ciento respecto al 2023. Se permite el lujo de abrir tres nuevas delegaciones: China, Jordania y Canadá. Y China, especialmente, es decir, aquellos que compiten de manera desleal, que nos adelantan absolutamente por la derecha, que no tienen las reglas climáticas ni ambientales que tiene la industria catalana, les abrimos una embajada para que sigan viniendo. Fantástico. Y, por supuesto,

creando un cuerpo de funcionarios propio para sus embajadas, que no falte personal. Y mire que algunos pensábamos que ya el PSC no tenía a quien más poner. Pues parece ser que sí.

Gastan 85 millones de euros en política lingüística, un cuarenta y cuatro por ciento más que en el último presupuesto aprobado, para seguir señalando y persiguiendo a quienes quieren vivir en libertad.

Invierten 113 millones en igualdad y feminismos, pero una cifra que si sumamos todas –todas– las políticas de género, asciende a 601 millones.

Y no nos olvidemos de los 390 millones para la CCMA, para seguir manteniendo su aparato de propaganda particular.

Si esto no fuera suficiente, el ICF, que se entiende que está precisamente para mover la economía, para incentivarla, etcétera –esto no tiene pérdida–, partidas ideológicas: tiene presupuestadas actuaciones específicas para 2026 como la elaboración de un plan LGTBI, la celebración del Día de la Mujer y del Día del Orgullo. El ICF.

Inutilidad de los datos, el propio informe de perspectiva de género 2026. El Gobierno reconoce explícitamente, en el informe: «No se dispone de datos para evaluar el impacto de gènere per al finançament dels projectes per part de l'ICF.» Pero es igual, se destinan recursos a la transformación feminista sin capacidad de medir su retorno real.

Riesgo en vivienda. El ICF prevé poner a disposición 650 millones de euros –hasta aquí bien– para la construcción y adquisición de vivienda protegida y rehabilitación. Y alguno pensará: «Bueno, es bueno potenciar esto.» Claro, sí, pero es que destinan prácticamente lo mismo, que son 601 millones, precisamente a la transformación feminista. Eso es lo que a ustedes les importa. Y la consejera me dice: «Què dius?» Oiga, es su proyecto de presupuestos, no el mío, no sé qué me dice.

En definitiva, están creando una administración tan tan tan elefantiásica que se lo come todo, señora Romero, se lo come todo: el personal, intereses, deuda y las transferencias ideológicas. Por lo tanto, desde VOX denunciemos lo siguiente:

Uno, la falsedad del gasto verde, que no es más que ingeniería contable para contentar a Bruselas, mientras ahogan a nuestro sector primario.

El gasto masivo en género que no tiene ninguna eficacia probada y que ustedes mismos reconocen no poder evaluar. El informe lo recoge.

El uso del ICF como oficina de colocación y crédito político, distorsionando el mercado, por supuesto.

El mantenimiento de estructuras paralelas que solo sirven para preparar una ruptura que nunca llegará, que es lo que ustedes quieren pactar con Esquerra Republicana.

En conclusión, estos presupuestos 2016 son el epílogo de un modelo agotado, señora Romero. Un modelo de gasto desbocado, de deuda asfixiante y de ideología obligatoria. ¿Qué vamos a hacer con la deuda pública? ¿Seguimos aumentando el gasto, manteniendo los niveles de deuda? Aquí se ha dicho que «bueno, que vamos a intentar financiar la deuda para intentar bajar intereses y, por tanto, poder...» Pero es que la deuda la han acumulado ustedes, la han disparado ustedes, el primer y el segundo tripartito, el PSC, por no decir los de Junts. Es que debemos más que nunca a costa de todos ustedes. Esto es demoledor, porque no saben gestionar y por eso van a deuda.

Miren, los catalanes no necesitan más transformación feminista –me sabe muy mal, pero no– ni más fiscalidad verde. Necesitan menos impuestos, mejoras en los servicios públicos y que ustedes dejen de usar el presupuesto como si fuera el cajero automático del partido, señora Romero.

En definitiva, devuelvan estos presupuestos, reduzcan el número de departamentos, cierren sus embajadas políticas, acaben con la duplicidad de agencias y centren cada euro en la Cataluña real, la que hoy les mira con indignación mientras ustedes se reparten 60.000 millones de euros de gasto público. Ese es el resultado de su presupuesto, es el resultado de sus políticas públicas, en las que ustedes la única alternativa que presentan, que ejecutan y que gestionan es seguir aumentando el gasto público, seguir aumentando la Administración, por supuesto, seguir aumentando la deuda. Porque yo le hago una pregunta, señora Romero: usted vino aquí a explicar el nuevo sistema de financiación, pero está sujeto a acuerdos que aún no han llegado, usted también lo reconoció. Por tanto, mi pregunta –que esto sí

que me gustaría que lo respondiera si no lo sabe— es: si no tenemos acuerdo de presupuestos —espero y deseo que el 20 de marzo se vote en contra y, por tanto, le demos la voz a los catalanes— y no tenemos acuerdo de los famosos 4.700 millones de euros, ¿qué va a pasar? Porque estoy convencido que las nóminas suya, la del presidente y la de todo su gabinete seguirán subiendo igual. Eso sí, las oportunidades para los catalanes, en descenso, el PIB per cápita, bajando.

Mire, le pongo un ejemplo: en la provincia Tarragona, Reus, Tarragona o el Vendrell, le pongo tres ciudades que gobierna el PSC, superan el doce por ciento de paro. Reus, casi el doce por ciento; el Vendrell, el catorce por ciento. ¿Y sabe lo que pasa con esto? Que los catalanes esperan que ustedes inviertan para mejorar sus vidas y lo que están viendo es que ustedes invierten...

El president

Gràcies, diputat, hauria d'acabar...

Javier Ramírez Gutiérrez

...en chiringuitos y en ideología.

Muchas gracias.

El president

...en el segon torn podrà continuar. Moltes gràcies.

I ara té el torn de paraula el portaveu del Grup Parlamentari dels Comuns, l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies. Òbviament, agrair la presentació de la consellera i també la presència del seu equip. Sap la consellera, òbviament, és conegut per tothom, que hem arribat a un acord sobre els pressupostos. No són els nostres pressupostos però tenim un acord que ens permet incorporar qüestions molt concretes —que després m'hi referiré— i que, evidentment, això ens fa donar-hi suport.

Ho explicava la consellera, és un pressupost expansiu, estem parlant de més de 9.100 milions d'euros respecte al 2023, 4.600 respecte als suplementos de crèdit de l'any passat, i especialment, també, jo vull posar-ho en valor, amb un volum molt

important de recuperació de la inversió, que crec que el país ho necessita, especialment en equipaments públics de sanitat i educació.

Després d'aquesta classe, d'aquesta *master class* d'economia de Forocoches, crec que val la pena també posar-hi una mica de llum també, perquè sembla que hagin descobert vostès la sopa d'all. És a dir, clar, el pressupost creix, sí, evidentment, perquè hi ha més recaptació d'impostos i perquè hi ha el sistema de finançament. És que és evident.

Per què creix l'IRPF? Perquè hi ha més gent treballant. És a dir, si vostè vol, Castellà, senyor Castellà, podem tornar al 2010 –perdoni, senyor Castellà–, podem tornar al 2010, on, per exemple, o al 2011, on es va gestionar la crisi financera d'una determinada manera, es va enfonsar l'economia i l'IRPF es va desplomar. Per què? Perquè hi havia molta menys gent treballant.

Per cert, no me n'estaré de recordar-li: la darrera reforma de l'IRPF a Catalunya, és a dir, l'IRPF vigent, pactat amb vostès, eh? En aquest cas, governa, no?, amb Torra, votat per Junts per Catalunya, acordat, en aquest cas amb el conseller d'Economia, que era el senyor Pere Aragonès, i pactat amb els Comuns. És a dir, l'IRPF vigent avui a Catalunya el van votar vostès, eh?.

I, per tant, sí, l'economia se sustenta..., o sigui, si no és Dubai, potser el seu model, no?, dels que estan aquí asseguts a l'altre costat és el de Dubai, que és com que me'n vaig de Dubai per no pagar impostos. Ara, quan la cosa es posa negra, que vingui l'Estat. És a dir, sí, nosaltres, els que paguem impostos, a repatriar tothom cap aquí. Miri, això no funciona. L'economia té aquestes coses.

Jo suposo que la senyora Romero no té una maquineta generant diners. Mira, té aquest problema. Ja ens agradaria a tots, no? És a dir, va imprimint i aquí no hi ha d'haver impostos. Però és que això, malauradament, no funciona així.

I després, tornant a les dades, mirin, nosaltres hem fixat tres grans prioritats d'aquesta legislatura, nosaltres ho hem dit: habitatge, trens i serveis públics forts, perquè una Catalunya forta vol dir serveis públics forts. I també les dades..., ho dic perquè a vegades..., el pressupost creix 9.126 milions d'euros. Jo els recomano..., és a dir, re, quatre números, eh? Quins són els quatre departaments que més creixen en valor absolut? Salut, Territori i Habitatge, Educació i, en aquest cas, Drets Socials.

Els quatre. Si vostès compten dels 9.126 milions d'euros on van a parar aquests quatre departaments són: 5.894 euros, és a dir, el seixanta-quatre per cent del creixement d'aquest pressupost va a educació, a sanitat, a habitatge i territori i, evidentment, a drets socials.

Per tant, si vostès tenen altres prioritats, evidentment són les seves; no són les nostres. Però és difícil dir que aquest pressupost té, en aquest cas, prioritats equivocades.

Mirin, no entraré a explicar en detall tot l'acord, crec que el tenen. Evidentment, l'habitatge..., bé, molts han governat en aquesta..., és a dir, la primera vegada que arribem a 1.250 milions d'euros destinats a habitatge, 650 de l'ICF. Doncs jo sí que crec que l'ICF ha de tindre algun paper en la política d'habitatge d'aquest país, amb iniciatives molt diferents, ja siguin, evidentment, per garantir l'accés a l'habitatge de molta gent que no el pot tenir, a impulsar, evidentment, la construcció d'habitatge públic.

Després trens, evidentment, en allò que depèn de la Generalitat. També molts han gestionat la conselleria de Territori, no en faran que els faci la llista de tots els consellers de Territori dels últims anys. Si volen, els hi faig. Per tant, 100 milions per al tren tram de Tarragona, l'impuls, en aquest cas, dels trens tram d'arreu del país, Mirin, vinc avui de Sabadell i Terrassa, el gran debat que hi ha en aquests moments a Terrassa i Sabadell aquestes darreres setmanes és si hi ha possibilitat o no d'impulsar un tren tram al Vallès que connecti Terrassa, Sabadell amb la Universitat Autònoma, perquè això també és economia del coneixement. I això també és, evidentment, reforçar una àrea metropolitana molt important com és la dels Vallesos.

I, en definitiva, també les bonificacions del transport públic. Perquè nosaltres ho hem dit, volem un pressupost que es noti, que es noti a la butxaca dels ciutadans i ciutadanes. I això també vol dir impostos. Perquè vostès, al final... Doncs, miri, jo sí, jo prefereixo..., diners a la butxaca dels ciutadans, sí, jo prefereixo que..., és a dir, que hi hagi impost de successions i patrimoni i que, per exemple, algú que agafa cada dia, en aquest cas, el metro, la Renfe o els Ferrocarrils de la Generalitat li costi un cinquanta per cent menys durant el 2026, el 2027 i el 2028. Doncs, mirin, sí, crec que és una orientació política concreta.

I després, també ho he dit, serveis públics forts. I aquí, en aquest sentit, no?, llistes d'espera. I després, clar, a mi també em sorprèn, vostès critiquen l'orientació del pressupost. Això sí. És a dir, vostès estan d'acord o no que el Departament d'Educació creixi 1.642 milions d'euros? Perquè, clar, jo, la setmana passada, vull recordar que alguns grups ens van portar una moció sobre totes les demandes – que, evidentment, legítimament, a més, nosaltres les compartim– que els sindicats d'educació que s'estan mobilitzant demanen que el Govern implementi.

Fitxer 6

Això no cau del cel, eh? Per tant, si volem, evidentment, nosaltres defensem que hi ha d'haver una pujada molt important dels salaris, en aquest cas dels mestres. Sí, evidentment ha d'haver-hi una reducció de ràtios, sí ha d'haver-hi més diners a l'escola inclusiva, doncs, evidentment, el Departament d'Educació és el que ha de créixer més.

I, miri, després vull fer una consideració general, perquè aquests dies, com també deia el senyor Castellà, és com l'última comissió. Ho dic també perquè, no?, hi ha una certa obsessió de que aquests pressupostos estan com si hi hagués una espècie de mà negra, que si l'extrema esquerra... Jo he de dir, senyor Castellà, que tenen l'extrema esquerra molt enfadada, perquè al final que ens diguin a nosaltres extrema esquerra quan simplement som uns reformistes... Però, si vol vostè, reformisme radical. Però això de l'extrema esquerra no sé d'on s'ho han tret.

Però, clar, també hi ha una cosa molt divertida d'avui, que m'ha fet molta gràcia, que és el peatge dels Comuns. No, miri, fons reservats, no: fons públics. Si hi ha un acord, llums i taquígrafs. Clar, el problema quin és? És a dir, aquí hi ha un peatge, però, a Madrid, la senyora Nogueras, aplica peatge o no aplica peatge? És que jo em confonc. És a dir, aquí es poden condicionar els acords amb sis diputats i a Madrid no es poden condicionar amb set. Em sembla que set de 350 és menys, no?, que sis de 135. Ho dic perquè... Jo ja entenc que es pot condicionar a l'estil de la senyora Nogueras, que és l'estil, no?, del lobby *buitre*, a l'estil Sánchez Llibre, que vostès coneixen bé com fa de lobby a Madrid, o es pot fer a l'estil Albiach. Es pot fer, per exemple, per retallar drets d'accés a l'habitatge o es pot fer per intentar,

evidentment, doncs garantir humilment com es pugui l'accés al dret a l'habitatge. Però, en tot cas, mirin, no sé, el que fem aquí no és tan diferent del que fan vostès. És diferent en el fons, però en la forma... No ho entenc massa, no?

I, finalment –jo ja els hi vaig dir també un dia–, aquest discurs d'etiquetar, no?, aquest *soniquete* de l'extrema esquerra. Mirin, no sigui cas que vostès vulguin col·locar-se en una certa posició d'equidistància per normalitzar l'extrema dreta en aquest país. I ja els hi vaig dir que no és el mateix. Cosa que, per exemple, ni el president Pujol s'hagués atrevit a fer mai –jo els hi vaig dir un dia. És a dir, el president Pujol no s'hagués atrevit mai a situar una posició d'equidistància entre Antonio Gutiérrez Díaz o López Raimundo i algú que formava part del règim franquista. Jo els hi dic que no facin el mateix, perquè, al final, no és exactament el mateix. Nosaltres hem format part dels consensos d'aquest país. Perquè, si tan dolents érem, o tan dolents som, expliquin vostès per què nosaltres vam pactar un pressupost del 2020 amb el president Torra. Llavors devia ser que ja no érem l'extrema esquerra; devíem ser reformistes, allò, de bé, no? –com a mi m'agrada, eh?, per cert. O, en tot cas, quan vam pactar en aquest cas amb el senyor Giró, que vam pactar-hi els pressupostos, potser llavors... Els vaig pactar jo, eh?, també. No sé, igual... Com això dels canvis, no?, de... Algú els porta millor que jo. Però jo segueixo estant al mateix lloc. Per tant, mirin, sincerament, jo crec que també s'ho han de fer mirar. Crec que nosaltres el que hem fet és intentar contribuir a que Catalunya tingui pressupostos.

I acabo amb una reflexió. Mirin, davant de la incertesa i el caos i el desordre que determinades polítiques en aquests moments està impulsant l'extrema dreta arreu del món, jo lo que demano és que el Govern, especialment, i, evidentment, també altres grups de la cambra –especialment penso en els grups d'esquerra– trobem la manera d'arribar a un acord. La màxima responsabilitat és del Govern, però jo crec que el que necessita avui la gent d'aquest país, i especialment la gent treballadora, és ordre, estabilitat i, evidentment, certesa. I això vol dir, evidentment, pressupostos, on el seixanta-quatre per cent, com a mínim, de la seva despesa, està destinada a educació, sanitat, habitatge i, evidentment, drets socials, que crec que és el que vol la gent, que, al final, a final de mes li faci la factura més petita, i al que ens hem de dedicar, evidentment, les esquerres d'aquest país. En tot cas, a la segona rèplica ja tindrem oportunitat d'incidir-hi més.

(Toni Castellà i Clavé demana per parlar.)

El president

Gràcies, diputat.

Toni Castellà i Clavé

Dic, miri, reglamentàriament, tant per al·lusions com per contradiccions. No per referir-se al meu grup, eh?, sinó, explícitament, a aquesta persona. *(Veus de fons.)*
Sí, sí.

El president

Trenta segons.

Toni Castellà i Clavé

No, si no serà una rèplica. Senzillament, és una reflexió. Vull dir que jo agraeixo, eh?, l'atenció, però jo no soc conseller d'Economia encara. Ja m'agradaria, eh?, però, en tot cas, això encara no ho soc, eh? *(L'oradorriu.)*

En qualsevol dels casos, només, i per contradiccions, per fer un aclariment, diguem-ne, simple, de primer d'economia. És a dir, jo no he parlat d'apujar o abaixar impostos; és a dir, quan en tres anys, la inflació, l'índex de preus puja un deu per cent i tu no toques els tipus de l'IRPF, senzillament, diguem-ne, estàs augmentant la pressió fiscal, perquè la gent ha perdut capacitat. Això s'entén, oi? Però, clar, com que a vegades penso que aquí es confon el que és facturació amb beneficis, doncs jo crec que hi ha un garbuix que...

El president

Gràcies, senyor Castellà. I passem al torn a la portaveu del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bona tarda, consellera. Vostè parlava de que l'economia catalana anava bé. El problema aquí és moltes vegades de què estem parlant quan parlem d'economia. No crec que sigui correcte que vostè digui que hi ha certs col·lectius vulnerables als quals no els hi hauria arribat aquesta prosperitat compartida, perquè la meitat de la població no pot ser un col·lectiu vulnerable, i ara mateix són les que declaren tenir

dificultats per arribar a final de mes. Si el cost de la vida per a elles suposa el noranta-cinc per cent de la renda familiar, a mi no em sembla que és que sigui un col·lectiu vulnerable tot aquest gruix. Si una cinquena part de les llars estan declarant pobresa energètica, i això vol dir que s'han multiplicat per tres en només quatre anys, no em sembla que sigui un col·lectiu vulnerable o una minoria, i, especialment, si a l'àrea metropolitana ens trobem que més d'un setanta per cent de la gent parla de que té dificultats per accedir a l'habitatge. A la mateixa àrea metropolitana tenim un u per cent que concentra un quart de la riquesa, i, en el conjunt de Catalunya, deu catalans, més d'11.000 milions d'euros. I això és lo que hauríem de poder discutir quan discutim si l'economia catalana va bé o no va bé.

Seguim. Quan veiem les seves dades, hem de plantejar-nos quines polítiques hi ha qui, sobretot perquè la llibertat que es vol pretendre aquests dies en termes geopolítics requereix que hi hagi unes estructures prou sòlides per sostenir-les. És a dir, que tot «no a la guerra» ha de poder significar que la població no passi per a les conseqüències específiques que vol dir aquest «no a la guerra» en el seu dia a dia. I això, en un país on tenim una diferència de cinc vegades entre el percentil deu i el percentil noranta, no és per a la majoria de la població.

En aquest sentit, veient els números, voldríem fer també certes reflexions. Hem vist els números del pacte nacional per la indústria. Hem vist que hi ha més de 40.000 milions d'euros per transferències de capital. On estan les contraprestacions a aquestes empreses? Quines són les clàusules? Perquè, en canvi, quan anem al Departament de Drets Socials, ajudes molt més minoritàries, que, a més, no estan arreglant els problemes que tenim en aquest país, sí que tenen una sèrie de contraprestacions, fins al punt de que inclús errors de l'Administració s'han volgut moltes vegades situar en el punt de la ciutadania. En aquest sentit, el que no pot ser és que cada vegada que hi ha aranzels, cada vegada que hi ha qualsevol moviment o una turbulència en termes de geopolítica –i això passarà cada vegada més, perquè si el dret ja no era prou dret, ara ja, directament, no hi ha ficcions– això impliqui costos per a la població. En aquest sentit, sí que creiem que l'ICF és un gran instrument, però que hauria de poder facilitar un altre tipus de política d'inversions: rondes d'inversió en determinades empreses i fons d'inversió productiva a través de l'ampliació de capital que serveix per diluir altres participacions. D'altra manera, no

hi ha una possibilitat realment de poder sostenir les grans declaracions en aquest sentit.

Hem vist també que segueixen fent una aposta clara i diàfana de foment del turisme –49 milions d'euros. Ens hem fet un fart de donar aquestes dades: no serveix de re una taxa que no podrà mai acabar amb les externalitats que suposa el turisme, perquè –i no ho dic jo, ho diu un informe de la UPF i de la UB–, en termes de creació de feina, estem parlant d'un zero absolut –és una cita literal–, perquè aquells llocs de feina que es creen en l'àmbit del turisme són aquells que es destrueixen en l'àmbit de la indústria i de l'àmbit productiu. Per tant, aquesta ocupació, que, a més, és considerada més precària a través d'un informe que va publicar [1], no hauria de ser l'objectiu d'aquest Govern. Com a mínim que escullin: o són els pressupostos més expansius que haurem de treure, no?, a Catalunya, cap endavant i tot plegat, sabent totes les limitacions que tenen, o són els pressupostos de Foment. Honestament, en el moment en què a Foment estan contents, què tenim? Un problema. Perquè jo parlava amb vostè l'última vegada que va venir a parlar del nou finançament català, i vostè també em reconeixia que era un problema el fet de que el cost de la vida no estigués inclòs. Perfecte. Però, si llavors tampoc tenim formes redistributives *ex ante* que ho compensin, seguim tenint un problema, perquè la gran majoria de la població no té la sort de ser Garamendi i poder apujar-se un onze per cent el sou en tres anys. Per tant, aquestes són les coses que hauríem de poder està abordant en els pressupostos, en aquest cas, i, en canvi, no és el que ens trobem.

Dir també que hauríem de ser una mica honestos, també, en les propostes que portem tots, econòmiques, respecte dels impostos. Perquè hi ha un informe, que encara és bastant vigent respecte a les propostes que s'han estat plantejant d'abaixades d'impostos, que és del febrer del 2024 –el va fer el Govern d'Esquerra Republicana, en aquell moment el president, Pere Aragonès–, que analitzava la proposta fiscal de Junts per Catalunya, en aquest cas, que ara ja és una proposta fiscal que comparteixen més partits i que parlava de 1.212 milions d'euros de cost que suposaven aquestes mesures fiscals. Per tant, sí que tindria un impacte. Però és que la situació de mantenir-nos sense tampoc avançar en aquest sentit tampoc és una resposta. Hi ha un dèficit econòmic estructural brutal a Catalunya? Sí. Hi ha un frau fiscal brutal a Catalunya? També: 286 milions d'euros, i la meitat d'aquests

són de successions, que, tenint en compte que el paga menys d'un noranta per cent de la població, tenim un problema seriós.

I, dit tot això, que és que per la CUP aquests pressupostos no estan a l'alçada de l'esforç que cada dia sí que se li reclama al conjunt dels catalans, vull aprofitar l'avinentesa de que avui està vostè aquí i que té la virtut –i ho dic de forma honesta– de que respon les preguntes que se li fan..., de que imaginés per un moment que condicionéssim el cinc per cent del seu pressupost a que fes malament la seva feina i traís la vocació de serveis públics que ens pressuposen al conjunt dels representants polítics.

Jo imagino que això a vostè li semblaria flagrant i que no hi estaria d'acord, però això és el que ens estem trobant avui dia amb la conselleria de Salut. I, donat que es va publicar a *Nació Digital* que havien arribat a un acord en el qual ja no hi hauria un condicionant de caràcter econòmic de determinades baixes, i donat que el president de Catalunya, Salvador Illa, va dir que no hi hauria condicionants econòmics a les baixes, m'agradaria aprofitar a veure si podem esclarir –perquè, bàsicament, està aquí i pot donar audiència– què està passant. Perquè aquest matí venim del Departament de Salut i encara ara, al catàleg de contraprestacions de 2026, ens hi trobem que les ITs compten amb excés de dies de baixes osteomusculars i de salut mental. Em sembla bastant important, perquè aquests números no serveixen d'absolutament res si no parlem de què passa amb els catalans en aquest país. I hem de tenir en compte també que s'estan donant informacions que no són certes, perquè les dades de baixes per cada mil treballadores el 2006 eren de cinquanta treballadors per cada mil; avui dia, el 2025, cinquanta-cinc per mil. No és cert que hi hagi un augment significatiu d'aquestes baixes. I, encara que fos així, no justificaria *en cap cas* que es condicionin els pressupostos dels centres d'atenció primària i la seva possibilitat de dur a terme la seva feina a que es donin altes.

Per tant, creiem que això seria de rebut que es comencés a aclarir, perquè aquell acord estava signat per part de la seva conselleria i, per tant, hauríem de saber què passa aquí. Nosaltres no hem sortit a dir que sigui mentida i no hem sortit tampoc a celebrar-ho. Estem esperant que algú ens aclareixi aquesta informació, perquè som conscients, perquè ens ho han fet arribar treballadors de la salut pública, d'atenció

primària de diferents graus, des de la base fins a les gerències, que fins aquesta setmana s'estaven fent formacions on encara se'ls instava a condicionar aquestes altes.

I això és important, perquè si no som nosaltres qui batallem perquè es cuidi la salut dels treballadors, si no som nosaltres qui defensem els interessos dels catalans, llavors poden venir aquí diputats com el de VOX, a la prèvia d'un 8-M, dient que el feminisme no és prou important, quan avui el *TN* pràcticament obria amb les denúncies que hi ha cada setmana de casos greus de violència de gènere, un d'ells, que s'havia intentat cremar una dona mentre dormia. Llavors, em sembla que, precisament per això, ens devem tots una miqueta de rigorositat, perquè, si no, els mateixos que parlen aquí de que el caixer automàtic..., de determinats partits, o que hi ha polítiques que no són importants, com les polítiques feministes, els mateixos que es gasten els diners que no haurien en begudes d'alta graduació, després poden posar-nos en *jaque*. Si no volem que l'extrema dreta guanyi, potser el que hem de fer és fer-nos càrrec de la gran majoria de catalans, que, evidentment, no són col·lectius vulnerables i no són col·lectius minoritaris. Estem parlant de més del cinquanta per cent de la població.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En no haver-hi cap representant del Grup Mixt, passem la paraula al diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Gràcies també, consellera Romero, secretari general i la resta de membres de l'equip que l'acompanyen, gràcies per la seva compareixença i per l'explicació detallada del pressupost del Departament d'Economia i Finances i les reflexions generals que ha fet.

No tenia intenció de començar per aquí, però em sembla obligat, ateses algunes de les afirmacions que s'han fet, i crec que cal aclarir-les. La revisió salarial que s'ha fet dels membres del Govern és la mateixa que s'ha fet al conjunt de funcionaris i

servidors públics; per cert, la mateixa que s'ha fet al conjunt dels diputats i diputades, també la seva, senyor diputat, que té, diguem-ne, el mateix increment que el que vostè estava retraient. Suposo que, ateses les seves paraules, tot just quan s'acabi la comissió pujarà al Registre d'aquesta casa a renunciar al seu increment de sou i al de tots els seus companys. Però encara són més sorprenents aquestes afirmacions venint d'un diputat de VOX, quan aquesta setmana hem sabut, diguem-ne, de les despeses –que han retornat, certament, per la vergonya que ha fet– dels 7.600 euros en dos dinars, «xupitos» inclosos, equivalents a la retribució de sis mesos de moltes famílies, per no parlar de sobresous o justificacions de perruquers, bugaderia, que hem hagut de veure al llarg d'uns quants anys.

Ara sí, permeti'm començar

Fitxer 7

amb la reflexió que tenia prevista sobre els pressupostos en l'afirmació que no són únicament un exercici comptable ni una relació de partides, són una forma més concreta en què una societat defineix les seves prioritats col·lectives. Allà on el debat polític pot ser més ampli o més abstracte, el pressupost obliga a prendre decisions, què prioritzem, què reforcem i cap a on orientem els recursos públics.

I en el moment actual aquesta responsabilitat és especialment rellevant. Vivim en un context internacional marcat per tensions geopolítiques, per transformacions tecnològiques accelerades i per una economia global que combina creixement amb incertesa. En aquest escenari, què és el que demanen les societats als governs? És estabilitat institucional, capacitat d'inversió i polítiques públiques sòlides.

Els pressupostos del 26 responen, precisament, a aquesta necessitat. Parlem d'uns comptes que arriben als 49.162 milions d'euros, 54.747 si englobem tot el sector públic. Però més enllà de la magnitud de la xifra, el que és rellevant és la seva orientació. Dos de cada tres euros d'aquest pressupost es destinen al sistema de protecció social, salut, educació i drets socials. Aquesta decisió expressa una idea molt clara del progrés, el creixement econòmic no [#] és només realment útil quan es transforma en benestar col·lectiu i en oportunitats compartides.

També és un pressupost que afronta alguns dels grans reptes socials del present. Un dels més importants és, sens dubte, l'habitatge. Per això, aquest pressupost contempla una xifra inèdita per a polítiques d'habitatge amb l'objectiu d'ampliar el parc públic, reforçar els ajuts al lloguer i facilitar l'accés dels joves a un habitatge digne.

Al mateix temps, aquests comptes miren cap al futur amb una aposta clara per la inversió pública, amb 4.146 milions d'euros d'inversió que permeten reforçar infraestructures, equipaments i mobilitat arreu del territori. Hem vist l'equilibri en el creixement de les inversions, on el quaranta-dos per cent de les comarques veuen incrementada la seva inversió en més d'un seixanta per cent, consolidant, per tant, les bases materials del desenvolupament econòmic del país.

Aquest és el marc general dels pressupostos, però la compareixença d'avui és especialment sobre el pressupost del Departament d'Economia i Finances. I convé recordar que aquest departament té una funció particular dins de l'arquitectura del Govern, no és només un departament gestor, és el departament que garanteix l'equilibri financer del conjunt del Govern, que ordena els recursos públics, que impulsa instruments de política econòmica i que dota la Generalitat d'eines institucionals necessàries per transformar les prioritats polítiques en polítiques públiques efectives.

En aquest sentit, hi ha tres línies de treball que mereixen, al nostre entendre, ser destacades, ho ha fet vostè en la seva intervenció, com són el desenvolupament de l'Agència Tributària de Catalunya, el paper de l'Institut Català de Finances, com a instrument de política econòmica, i el reforç de l'avaluació de polítiques públiques a través d'Ívalua.

Però abans d'entrar en aquests tres àmbits, permetin-me fer una reflexió després d'escoltar les intervencions que avui hem tingut i les que s'han fet al llarg de la setmana en el conjunt de compareixences. Durant aquests dies, i avui també, hem sentit repetidament una crítica per part dels grups parlamentaris de la dreta sobre la fiscalitat, que la recaptació creix massa o que la pressió fiscal és excessiva.

Més enllà de tenir en compte, com deia el senyor Cid, el factor de creixement de la base tributària –hi ha més persones pagant impostos i, per tant, les bases tributàries

augmenten feliçment perquè l'economia creix—, el que resulta més sorprenent és que aquesta crítica acostuma a anar acompanyada immediatament d'una altra, que és que el pressupost no creix prou en determinades partides, que caldria més despesa en educació, en infraestructures, en seguretat o en polítiques sectorials.

És allò que en diuen ...sorber y soplar al mismo tiempo. Reduïm els ingressos, però augmentem la despesa, sense solució de continuïtat. Això és simplement entabanar la ciutadania, fer creure, pretendre fer creure que podem reduir els ingressos, com si ho féssim en una família, i al mateix temps esperar o demanar que s'incrementi la despesa. És, evidentment, una contradicció.

Perquè una societat pot discutir legítimament quin nivell d'impostos vol tenir o quina dimensió vol donar als serveis públics, però és difícil defensar simultàniament una reducció sistemàtica dels ingressos públics i, al mateix temps, un augment generalitzat de la despesa.

Ens trobem, a més, en un moment en què l'economia està creixent i en què molts sectors empresarials registren beneficis històricament elevats. En molts casos, les xifres de resultats i dividendes són les més altes registrades en dècades. I al mateix temps, no obstant, continuem tenint dificultats per reduir determinats indicadors de pobresa o desigualtat, perquè l'economia de mercat, si no és economia social de mercat, genera desigualtat.

En aquest context, la pregunta que hauríem de fer-nos és si cal reduir els instruments redistributius per corregir les desigualtats que genera el mercat, que és el que s'està plantejant. Més enllà de les mesures distributives a què feia referència la consellera, el principal instrument de correcció de desigualtats és el nostre sistema fiscal i l'estat del benestar.

Cal recordar com funciona l'economia. Les famílies reben inicialment una renda procedent del mercat, salaris, rendes del capital o ingressos empresarials, que presenta un nivell de desigualtat considerable. A partir d'aquí, entra la intervenció pública, es paguen impostos i aquesta renda, efectivament, es redueix; tenim la renda disponible.

Però, després, s'amplia amb les prestacions en espècie, sanitat, educació, els serveis públics, donant la renda disponible estesa i convertint aquesta distribució

inicial en una renda disponible molt més equilibrada, ja que el vuitanta per cent rep més del que paga, el vuitanta per cent de la població rep més del que paga.

Si algú pot tenir la sensació que aquestes prestacions en espècie són algo eteri, que no veiem, que no percebem, només cal mirar a l'altra banda de l'Atlàntic. Més del quaranta per cent de les famílies als Estats Units tenen deutes sanitaris de més de divuit mil euros.

Educar un fill als Estats Units té un cost mitjà d'entre 300 i 330.000 euros, entre setze i trenta mil euros anuals. I mig milió de dòlars si aquest fill va a la universitat. Això són les prestacions en espècie que en el sistema europeu, en el nostre sistema rebem les famílies en forma de prestacions en espècie i que configura aquest retorn dels impostos.

Si reduïm impostos, reduïm aquestes prestacions i ens veiem abocats a aquest model. Les dades ho confirmen. L'enquesta de condicions de vida mostra com el sistema fiscal redueix de manera significativa la desigualtat. El coeficient de Gini disminueix després d'impostos i de transferències.

L'informe Social de Catalunya, presentat fa pocs dies, arriba a una conclusió semblant, la intervenció pública incrementa la renda disponible de les llars amb menys ingressos i redueix les diferències entre els diferents trams de renda. Reduir impostos és carregar-se l'estat del benestar i el sistema més important de redistribució de renda.

Sense impostos, sense estat del benestar no existeixen les classes mitjanes. A veure si això ho entenem, perquè d'altra manera és entabanar la població. Els impostos i les polítiques públiques no generen desigualtat, sinó que contribueixen a reduir-la.

I més enllà de les consideracions morals o polítiques, també hi ha una consideració econòmica. Les economies més iguals funcionen millor per la demanda interna. Per això sorprèn que en un moment en què els beneficis empresarials són tan elevats i les societats reclamen més cohesió, la proposta que se'ns planteja sigui, precisament, reduir aquest instrument principal per reduir la desigualtat.

I aquí és on el Departament d'Economia esdevé especialment important, especialment en aquests elements que deia, l'Agència Tributària, que ens ha de

permetre reforçar aquests mecanismes d'obtenció dels ingressos i fer-ho des de casa nostra, garantint un sistema fiscal eficient i just; l'ICF, que avui és un instrument fonamental de política econòmica per a moltes petites i mitjanes empreses, a través del qual poden accedir a recursos per invertir, innovar i créixer, especialment en un context de transformació econòmica marcat per la digitalització; també l'avalua, representa una aposta clara per una manera de governar basada en evidències, les polítiques públiques no només s'han de dissenyar bé, també s'han d'avaluar per saber si funcionen de la manera correcta.

I permetin-me també afegir, per acabar, un element també important, els comptes s'inscriuen en una trajectòria de responsabilitat fiscal, amb una previsió de reducció del dèficit fins al 0,1 per cent, una previsió de la reducció relativa del deute en relació amb el PIB també important fins a un vint-i-set per cent, i el pagament als proveïdors en vint-i-vuit dies. Aquestes dades reflecteixen un dèficit controlat, una reducció relativa del deute i pagaments més àgils i són un element de qualitat institucional i credibilitat econòmica.

Permetin-me acabar amb que els pressupostos són la manera com la societat decideix què vol protegir, què vol transformar i quin futur vol construir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara tornaria a tenir el torn de paraula l'honorable consellera per fer la primera rèplica per un temps màxim de trenta minuts. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Bé, moltes gràcies, president. Moltes gràcies a tots els diputats i diputades que han intervingut. Hi han hagut moltes preguntes i moltes reflexions. Intentaré ser breu, però vull contestar també als diputats, així que em permetran que potser aquesta vegada m'allargui una mica.

Primer, una reflexió més general, que m'han tocat molts diputats, no? El Govern aprova els pressupostos la setmana passada i els presenta en un exercici de responsabilitat. Hem dit sempre que un govern ha de presentar pressupostos per

mostrar quin és el seu full de ruta i quin és el seu negre sobre blanc de les polítiques que vol tirar endavant al país, tant pel que fa a la generació de prosperitat com a les polítiques socials. Per tant, és una obligació.

L'any 2025 no vam poder-lo presentar i vam dir que era una prioritat que el Govern, que el país pogués tenir pressupostos. I, sobretot, en un moment de bonança econòmica en que és important poder incorporar aquests recursos al pressupost per poder millorar la sanitat, l'educació, les infraestructures o altres polítiques públiques.

Per tant, jo crec que el Govern fa un exercici de responsabilitat, coneixent i sabent la importància de tenir un pressupost. No és el mateix gestionar des de la pròrroga pressupostària, encara que ho hem fet i ho han fet tots els governs, però no és el mateix. Sempre és molt millor tenir un pressupost per les dificultats en la gestió i també per la pèrdua de recursos que no es poden incorporar, perquè la llei no et permet i té algunes limitacions pel que fa a això.

9.126 milions d'euros que s'incorporaran si s'aprova aquest pressupost del 26 i que si no, no els tenim. Avui, que és 5 de març, no tenim aquests 9.126 milions d'euros incorporats al pressupost. No hi són. Els podem tenir si hi ha un nou pressupost, però en aquests moments aquest recurs no està i, per tant, no podem disposar d'ells. Jo crec que això també és important dir-ho.

I en el cas que no poguéssim aprovar un pressupost, perdem 1.500 milions d'euros pel camí, que són molts recursos, molts, quan estem parlant que cal impulsar l'activitat econòmica i reforçar l'estat del benestar. Que jo crec que això també és important tenir-ho clar.

I la importància d'un pressupost també per donar resposta als reptes que tenim com a societat en el futur. I, amb aquestes notícies que estem tenint en els darrers dies d'aquesta conflictivitat a l'Orient Mitjà, crec que haurem de començar a pensar com afrontem alguns reptes de futur, però també com donem resposta a les necessitats actuals, que hi són i moltes. Algunes s'han posat sobre la taula per part de molts diputats, la pobresa infantil, les dificultats per a l'accés a l'habitatge, etcètera, etcètera.

Per tant, crec que això és molt rellevant. I, per tant, el Govern fa un exercici de responsabilitat presentant aquests pressupostos expansius. Sí, perquè l'economia

va bé i crec que justament per això ho hem d'aprofitar. És veritat que hem pogut arribar a un acord amb el Grup Parlamentari dels Comuns, a qui els agraeixo de nou el seu suport, tot i la seva exigència. No és fàcil i ho saben tots els grups que estan a la cambra o quasi tots que han negociat amb ells, la duresa en les seves negociacions, però hem pogut arribar a aquest acord, igual que els agents socials i econòmics.

I nosaltres no ens aixecarem de la taula tampoc, eh?, diputat Salvadó, ho sap vostè. Jo crec que en aquest any i mig hem generat confiança amb Esquerra Republicana, jo crec que les hem generat. Hem treballat molt, hem pogut complir acords importants d'investidura, alguns potser més petits, però molt rellevants, per exemple, per als municipis rurals, com és la Llei de l'estatut dels municipis rurals, com crear l'empresa de Rodalies.cat o tenir una proposta de finançament autonòmic, que no era evident ni era fàcil, i ho hem aconseguit.

Va haver-hi moments en què tampoc semblava que ens en sortíssim i, al final, ho vam aconseguir. Per tant, jo crec que hem generat confiança, unes dinàmiques de treball positives i, igual que ens en vam sortir amb el model de finançament, jo crec que també ens en sortirem amb el pressupost.

I vull ser optimista, perquè si no, no sé perquè m'haig d'aixecar els matins. Això és una cosa que em diu: «però, vostè perquè...?» Home, perquè si no, potser no caldria ja que comencéssim, no?, el dia. No, vull ser optimista i vull ser positiva. I crec que hem generat una confiança, una metodologia de treball que ens hauria de portar a acordar uns pressupostos per al 26.

Sobretot perquè, sincerament, crec que compartim una gran part de visió del país, no?, de cap a on ha d'anar aquest país. Per això vam signar un acord d'investidura, que jo ho dic a vegades una mica en broma, però és molt seriós, que aquell acord d'investidura dona per a deu pressupostos, perquè, realment, per desenvolupar tots aquests compromisos necessitaríem molts pressupostos. Perquè, evidentment, sense pressupostos tot és molt complicat o és més complicat, és més difícil, no?

Però estem complint els acords d'investidura, els seguirem complint. Portem només un any i mig i hi havien coses molt ambicioses i espero que puguem continuar treballant i espero, sincerament, que puguem arribar a aquest acord de pressupostos

per a l'any 26, que el país els necessita i crec que tothom ens empeny cap aquí i sé que vostès també són un partit, en aquest sentit, responsable, no?

En relació amb alguna de les coses que es deien, aquesta és la primera cosa que volia fer. La segona és, tampoc és la primera vegada, primer, tampoc és la primera que estem en pròrroga pressupostària –això no és ni bo ni dolent, però, en tot cas, no és la primera vegada– i tampoc no és la primera vegada que s'entra a un pressupost a la cambra sense els suports, eh?

Ho dic perquè al conseller Giró li va passar, va presentar els pressupostos, jo li tinc respecte i un afecte al conseller Giró, els va entrar i no tenia el suport dels Comuns, que van entrar després. Vull dir que també ha passat això i crec que ha passat més vegades. Vull dir que, bé, un fa la responsabilitat de presentar uns pressupostos i a vegades els acords i les confiançaes es generen una mica més tard.

Jo el que també volia dir, senyor Castellà, amb tot l'afecte que li tinc, que sap que és molt, home, el que no s'hi val és que el 2022 els Comuns eren bons, bona gent, eh?, trempats, i al 25, 26 ...son lo peor del mundo..., no?, un infern, no? No ho sé. Bé, escolti'm, amb tres o quatre anys no han canviat tant i els Comuns han defensat sempre el mateix, ens agradarà més o ens agradarà menys.

Però també està bé que ens diem les coses com són, i això estic segura

Fitxer 8

que vostè ho entén, que en fi, que portem uns anys en política.

Escolti, negociar és cedir, la política quan no tens majoria absoluta ens porta a negociar i ens porta a renunciar alguna vegada a algunes de les nostres polítiques que les haurien fet més vermelles, més verdes, més grogues, més blaves. Però al final, si vols tirar endavant un pressupost, com va fer el conseller Giró, i escolti, jo no vaig votar aquell pressupost, però escolti'm, li reconec que van tenir capacitat de dialogar i d'incorporar els Comuns, amb qui segur que li separen moltes coses, aquell pressupost que el va tirar endavant, i a més ho va fer en temps i forma, que jo sempre li reconec, a aquell Govern i el conseller Giró. Bé, doncs en aquell moment vostès van fer un esforç que estic segur que els van fer per incorporar als Comuns i

aprovar un pressupost, doncs nosaltres també ho estem fent ara, i crec que, en fi, que no el voldria titllar de res, jo crec que els Comuns, doncs, utilitzen molt bé els diputats que tenen per intentar condicionar les polítiques que es fan al país, i escolti'm, doncs de moment deuen ser dels grups que sense estar a Govern, han aprovat més pressupostos des de l'oposició, vull dir que, escolti'm, un mèrit, un mèrit se'ls reconeix i tenen.

També volia dir que vostè ha parlat molt, i aquí això és un debat que podríem tenir llargament i segur que coincidiríem vostè i jo, el tema de la importància de la transformació de la nostra economia. Nosaltres hem intentat fer un esforç de sumar tots els departaments i sobretot els departaments i els programes que fan referència a aquesta transformació o a aquesta empeny, impuls de l'activitat econòmica, i trobem que a l'entorn dels 11.000 milions d'euros estan dedicats a això en termes generals, en termes amplis. És a dir, infraestructures, estarem d'acord que les infraestructures físiques són importants per empènyer l'economia, el transport de mercaderies, l'arribada de talent, les connexions, però també les infraestructures intel·ligents, claus també, ara que estem enmig del Mobile, sabem l'important que són les connexions, i per tant aquí també, doncs s'està fent un esforç important, l'energia i l'aigua clau. Alguns aquí és veritat que neguen el canvi climàtic, però la realitat és la que és. Jo, que soc del Maresme, aquests quatre dies veurem més aigua, i aquí el president de la comissió també, veurem més aigua que en els últims anys, en un hivern, i per tant tenim dificultats, i això afecta, per exemple, a les estructures ferroviàries, l'R1, que passa per allà. Per tant, el canvi climàtic ens està afectant. Què ha fet el Govern, seguint el que ja havia impulsat el Govern d'Esquerra Republicana? Doncs incrementar les inversions en les infraestructures del cicle de l'aigua per no haver d'estar mirant el cel, ara està plovent, però veníem d'uns anys que no plovia i per tant, ser resilients al canvi climàtic i també aportar aigua, tenir oferta d'aigua no només per al consum domèstic, que al final és un tant per cent petit del consum, sinó també per a la nostra economia, per a les nostres empreses, i per a un sector molt important de la nostra economia, que és el sector agroalimentari, que utilitza aigua necessàriament per al seu desenvolupament. Per tant, això em semblava important.

Dir també més enllà de les infraestructures, les infraestructures, l'energia, l'aigua, tot el capítol d'impuls a l'activitat econòmica a través de moltes de les polítiques fan el Departament d'Empresa, la política industrial, també la de coneixement, en aquest sentit, doncs, també dir-li. Parlava a vostè els 150 milions d'euros, aquest és un acord d'investidura que hi va haver i en el seu moment entre Esquerra Republicana i el Govern d'Espanya, hauria de ser un recurs anual. De fet, van arribant anualment des de fa, si no recordo malament, tres anys, i per tant, esperem que continuï; ara, evidentment, si hi ha un canvi de Govern, doncs ja ho veurem. Però de moment aquests recursos arribaran i és un dels acords d'investidura que s'estan complint.

D'aquest pressupost, també el setanta-quatre per cent dels recursos van a polítiques socials, bàsicament a Educació, Sanitat i Polítiques socials, que són tres departaments que creixen considerablement, tenint en compte, i ho vull dir, i crec que no té cap sentit que ho amaguem, que en Salut tenim una despesa desplaçada de gairebé 3.000 milions d'euros. Això vol dir que al final no gastem aquests 13 milions i escaig, sinó 16.000 i escaig, és a dir, uns recursos molt importants que dediquem a polítiques de salut i que probablement amb aquest treball que estem fent des del Kairós de reforma del sistema, aquests recursos haurien d'impactar encara més en les nostres polítiques. Tot i que és cert, i crec que ho deia el diputat Riba, com quan un marxa i torna, doncs veu la potència del nostre sistema de salut o el nostre sistema educatiu, que realment et permet o t'obre oportunitats i un accés universal que en d'altres països no es en tenen i per tant, és un luxe, però aquí hauríem de valorar, moltes vegades no valorem, no li donem valor públic a les coses i realment les tenen, i molt, i crec que val la pena, doncs, també dir que el setanta-quatre per cent dels recursos del pressupost van a polítiques socials.

Per entrar en alguns temes que també comentava vostè amb relació a l'IRPF. Miri, l'IRPF el 24 va aprovar un decret llei que modificava els trams, modificava els tipus, els trams més baixos fins a 33.000 euros, es va veure beneficiat el seixanta-tres per cent dels ciutadans, és a dir, una xifra important. Ara no recordo què va votar el seu grup aquest decret llei, però en tot cas van fer una reducció important en els trams de menys..., en contra, bé, senyor Castellà, em sap greu, jo no ho recordava. Però en tot cas vam fer una reducció en els trams menys de 33.000 euros, amb un seixanta-tres per cent de beneficiaris. Era una proposta que ja venia de l'anterior

Govern d'Esquerra Republicana i que nosaltres vam assumir com a propi i que es va aprovar.

Ha parlat vostè també del sistema de finançament autonòmic. Miri, no vull entrar massa en el tema de les balances fiscals perquè crec que donaria per un debat una mica més en profunditat. Aquesta és una llei que es va aprovar el 2012 amb uns càlculs determinats, jo crec que també caldria revisar-los, però en tot cas tenim una forquilla de 14 a 20.000 milions d'euros i també per dir una cosa, vostès parlen –i ho ha dit perquè alguna vegada que hem parlat d'aquest tema vostè parla de concert solidari– vol dir que hem de ser solidaris, llavors diu «no, sense dèficit fiscal no seríem solidaris», és a dir, hi ha d'haver una aportació a la solidaritat, i ho deia vostè en el seu programa electoral, ho diu Esquerra Republicana, ho diem nosaltres i crec que això ho diu tothom. En tot cas, dèficit fiscal amb aquesta forquilla del 14 al 20 és de l'any 22. Anem a veure quan surten les dades del 23, si aquesta tendència, que sembla que va a la baixa, va per aquí o va per altres vies. En tot cas, nosaltres creiem que és positiu u, reduir el deute a través d'aquesta modificació del FLA que està en aquests moments al Congrés dels Diputats, que per cert, la senyora..., diputada del Partit Popular s'hi ha ficat molt amb això, doncs jo espero que el Partit Popular, que vostè s'ha ficat molt amb el deute que tenim, que creix..., bé, doncs, espero que el Partit Popular ens ajudi a reduir el deute del FLA, perquè realment això ens permetrà menys deute, menys interessos del deute i més dedicar recursos a sanitat, educació o a fer carreteres, no? I l'altre és que el sistema de finançament autonòmic es pot criticar, evidentment, només faltaria, i es pot millorar en la tramitació parlamentària. Jo us animo a Junts per Catalunya a que formi part de la solució i part de la millora del sistema de finançament autonòmic. L'objectiu és que s'aprovi aquest model de finançament que portaria a Catalunya per l'any 27 4.700 milions d'euros i que podríem incorporar al pressupost de l'any vinent, no l'any 35, l'any vinent. I per tant, crec que, en fi, n'hem parlat moltes vegades, és el que a nosaltres ens agradaria que vostès poguessin entrar a la solució, a la millora i per tant, en tot aquest tràmit que hi haurà en els propers mesos, que no s'acabarà demà, que realment vostès poguessin entrar, millorar-lo i aprovar-lo, perquè són molts recursos als que crec que Catalunya no pot renunciar a totes les necessitats i demandes que avui també han sorgit i hem posat sobre la taula.

Ha sortit també el tema de l'ICF, que també vostè deia, diputat Castellà. Jo li vull dir, l'ICF ha dedicat aquests 25 mil milions d'euros en crèdit, l'any anterior havia estat de 400, però en temes de capital risc, vam aprovar i vam presentar 265 milions d'euros del fons Catalunya Lidera, que engloba, és un paraigües que engloba diferents fons per a la transferència en salut per a grans empreses, per coinversió en innovació per tecnologies avançades, un total de 285 milions d'euros, més els 360 que ja dediquem a diferents instruments de capital risc. Perquè és veritat que nosaltres hem de ser capaços d'ajudar en les diferents etapes d'inversió des dels inicis en el creixement i la consolidació, i en això estem fent un esforç important. Jo crec que anirem veient els resultats, però és important que nosaltres, des de l'ICF, s'aposti en aquesta línia i s'està fent, i sobretot a les pimes, perquè la majoria volia dir el noranta per cent del finançament, va a pimes catalanes i a reforçar el nostre teixit econòmic.

Vaig passant, suposo que m'oblidaré coses, però en tot cas vostès ja em renyaran. Crec que d'Esquerra Republicana li he contestat bastant, bastant tot. Sobre la liquidació de l'any 25, encara no la tenim, no la tenim tancada, també algú altre ha fet preguntes, no està tancada. Quan la tanquem donarem dades. Ara hi poden haver dades provisionals, però no estan tancades. Amb temes d'habitatge, per exemple, com sabem que vostè em deia, sí que és veritat que s'han dedicat, crec que una mica més de 200 milions d'euros a ajuts a famílies, també a rehabilitació, a compra, en compra bastant, perquè hem comprat bastant a diferents fons, però és veritat que encara no tenim la liquidació tancada, a la que la tinguem, això ja ho saben, sempre la publiquem l'expliquem, no? Però és veritat que amb pròrroga pressupostària és més difícil el control pressupostari, és molt millor tenir pressupost per poder fer un millor control. Tot i així, a veure com tanquem el 2025, el 24 el vam tancar amb el 0,49; al final, dèficit vol dir deute, vull recordar i per tant, com menys dèficit fem, menys deute fem i menys incorporem. No ho dic tant pel que deia vostè com pel que deia algun altre grup. Però en fi, seguirem treballant perquè si som capaços de tenir el seu suport i poder aprovar aquests pressupostos.

El Partit Popular, ha fet un ball de dades, jo li volia dir les dades que hem presentat..., que estem presentant els consellers van de capítol 1 al capítol 8, no al 9, que són les amortitzacions, aquestes no les sumem, ho dic perquè llavors vostè fa un ball; no, de l'1 al 8 i això és important que ho diem. Llavors vostè parlava de que estem

ben finançats, «estem ben finançats». Bé, la Sindicatura de Comptes va fer una anàlisi fa un any que va presentar en aquest Parlament dient que de tot el deute de la Generalitat entre el vint-i-set i el trenta-nou per cent tenia a veure amb l'infrafinançament. I ens havíem endeutat perquè no teníem prou recursos per fer front a les despeses que havíem d'encarar, bàsicament educació, sanitat i polítiques socials, que és el que ens marca, el que ens finança el model de finançament, les competències homogènies que tenim totes les comunitats. I jo li diria, truqui vostè a la seva companya de València o de Múrcia, a veure si creu que estan ben finançades, jo diria que no. El Consell de Política Fiscal i Financera, malgrat que critiquin el model de finançament, reconeixen totes les comunitats autònomes en general que estan mal finançades, sobretot les d'aquest arc mediterrani, que realment tenim un dèficit de finançament molt important. De fet, en el nou model les més beneficiades són justament aquestes que estem infrafinançades, són les que més es compensen. València, amb 3.160 milions d'euros, Múrcia amb 1.200..., per tant, jo li faria la reflexió que parli vostè amb els seus companys, si li sembla que estan prou ben finançats, jo crec que no. I amb això hauríem de ser capaços d'empènyer tots. Fa 13 anys que no es reforma el model de finançament, aquest és un greuge que patim totes les comunitats autònomes i crec que havent augmentat la població, també els costos de la vida més o menys en totes les comunitats autònomes, cal, cal actualitzar-lo, no? I després, com he dit abans, podem estar més d'acord o menys d'acord, però estaria bé que fóssim capaços amb les millores que calgui, aprovar-lo.

Evidentment, vostès i després també VOX, parlen molt dels impostos. Nosaltres creiem que els impostos, la política fiscal, és una política rellevant. És veritat que ens agraden més i hauríem d'anar cada vegada més, i estic d'acord amb la diputada de la CUP, en polítiques redistributives, però no podem obviar tampoc les redistributives i per tant, hem de fer una política fiscal progressiva, més justa i més progressiva, en què pagui més –ho hem dit moltes vegades– qui més té, més guanya, més hereta o més contamina. I una mica la nostra política fiscal va encarada cap aquí. Hi insisteixo moltes vegades en dir-ho, els recursos no cauen del cel, com deia el senyor Cid, no tinc una màquina de fer diners, ja m'agradaria, no?, estarien tots els consellers contents. Els recursos arriben dels impostos que paguem els

ciutadans, i d'aquests recursos cada Govern, evidentment amb les seves prioritats, els dedica a les polítiques que considera que cal reforçar. Però els impostos són necessaris per fer això, si no, rebaixant els impostos moltes vegades i tenim menys recaptació, acabem fent més fràgil les polítiques, com per exemple les sanitàries o les universitàries. A la Comunitat de Madrid, per cert, la Comunitat de Madrid, nosaltres dèiem el setanta-quatre per cent a polítiques socials; la Comunitat de Madrid hi dedica el cinquanta-nou per cent. Només una dada, els recursos venen i en tot cas es poden fer ajustos? Clar que sí, senyor Castellà, si jo estic d'acord que podem fer ajustos, però ull amb alguns discursos, perquè em sembla que no fan cap bé al ciutadà. Saber que els impostos que paguen ens permeten tenir una educació pública de qualitat i universal, una sanitat de veritat, d'un nivell excel·lent. Avui ens passa alguna cosa, entrem a l'hospital i sortim realment amb una atenció fantàstica, i molts altres serveis públics. Jo crec que això també ho hem de dir i ho hem d'explicar moltes vegades, perquè si no, aquest discurs fàcil de l'extrema dreta ens fa molt de mal.

Algunes coses molt concretes que vostè deia, Comforsa; bé, Comforsa és pública, és i cent per cent pública. Bé, és que si no hi invertim i no hi posem recursos, morirà. I és una empresa molt important del Ripollès, que té una planta a Ripoll i a municipis de l'entorn. Ull, que si no hi posem recursos, i aquí tenim l'excalcalde, podem patir perquè hi ha molts treballadors, és a dir, que evidentment tenim una responsabilitat. Poso el cas de Comforsa perquè si no sembla que posem diners a les empreses públiques perquè sí, i no, en aquesta té un sentit i fa molts anys

Fitxer 9

que és pública i, per tant, l'hem de reforçar o, si no, podrà patir, més en un sector en aquests moments en crisi.

Parlava vostè de les operacions patrimonials. Miri, nosaltres ens hem trobat el que ens hem trobat, que fa setze o disset o divuit mesos que estem al Govern. Estem intentant racionalitzar tots els espais en els quals estem de lloguer, que són la majoria, i comprant, per exemple, ara estem construint el *hall* zero en un edifici de dotze plantes i comprarem aquest edifici per poder situar espais administratius. Igual

que estem ara reformant Torre Muñoz perquè hi vagin també entitats que en aquests moments paguen el lloguer. O Exteriors, que se'n va també a un edifici a Pedralbes. És a dir, estem intentant comprar i algunes coses no les puc explicar, però estem fent una política de compra per, evidentment, racionalitzar i estalviar, perquè tenim lloguers molt cars en alguns casos i, per tant, doncs, almenys és patrimoni, el compres i queda en el patrimoni de la Generalitat i no el que ens està passant ara que estem quasi en la majoria d'espais pagant un lloguer. I amb això estem racionalitzant.

De fet, en la diapositiva que els hi he ensenyat, 22,5 milions d'euros d'estalvis en el 2025 derivats d'operacions que hem fet d'optimització d'edificis administratius o de compra. I aquesta és una política que estem fent, silenciosa, que probablement no obre titulars però que crec que és interessant.

Bé, jo, miri, aquells que neguen el canvi climàtic. I nosaltres, doncs, he posat una dada, 3.000 milions d'euros en infraestructures del cicle de l'aigua. Ja sé que vostès les gastaria en unes altres coses. No vull saber en quines, sincerament. Vostè nega la violència masclista. La neguen, vostès. Clar, llavors parlar de dones li deu fer ràbia també, potser, que hi hagi una consellera d'Economia. Bé, i demà li explotaria el cap si veu que fem un acte amb la presidenta del BEI, dona, Nadia Calviño, la consellera de Drets Socials, dona, consellera d'Economia, i la consellera delegada de l'ICF, també dona. Li deu semblar que no sé, que això de les dones no va bé. Però, escolti'm, clar que l'ICF ha de potenciar, com el BEI, empreses que liderin dones. Hem de visibilitzar les dones? Clar que sí, perquè les nostres filles tinguin referents i no es coarti elles quan són petites perquè diguin «ai, com que només veig homes...», doncs jo no podré ser. No, clar que poden ser. Poden ser el que vulguin, i hem de fer polítiques d'igualtat, transversals, en el nostre Govern. És clar que sí, per visibilitzar les dones, per aixecar vocacions científicotecnològiques, perquè les dones s'atreveixin a muntar empreses, per ajudar-les a trobar finançament, que moltes vegades se les exclou per ser dones, perquè tenim més dificultats. És així – és així.

I, per tant, nosaltres el que fem des del Govern, amb les diferents polítiques transversals, i que també fa el Departament d'Igualtat, és que no deixem de tenir

oportunitats, que les dones no deixem de tenir oportunitats pel fet de ser dones, que és el que ens passa, que ens costa molt més arribar als llocs. I com que costa més i normalment tenir menys oportunitats, doncs hem de facilitar-ho i empènyer-ho. Ja sé que a vostès això no li agrada, però així és, igual que el català. Miri, escolti'm. Sí, dedicarem recursos al català, els que faci falta, és una llengua minoritària que està amenaçada, com totes les llengües minoritàries, i l'hem de preservar i hem de fer que els nostres fills i filles la parlin. I cada vegada que surten enquestes sobre els usos del català, perdem pistonada. Perquè és veritat que costa molt, en les plataformes tecnològiques, doncs, que els nostres fills escoltin català. I, per tant, necessitem fer una política clara de defensa del català, que forma part de la nostra història, de la nostra tradició i del nostre país. A vostè no li agrada, ja ho sé. No es digna aquí ni a parlar el català, que és la llengua oficial de Catalunya. Bé, doncs no passa res. Però nosaltres seguirem amb aquesta aposta perquè ens sembla molt important, que preservem la nostra identitat, com és la llengua de la qual tots ens hauríem de sentir orgullosos. Sincerament, veig que vostès no, perquè acostumen a parlar en castellà. Doncs miri, jo també em sento orgullosa del castellà, peròestic aquí, a Catalunya, i parlaré el català, que és la llengua que hem de preservar i hem d'impulsar.

I també alguna coseta més sobre el sistema financer català [#], vostè deia, els 4.700 on estan? No hi són. No hi són perquè el model de finançament no s'ha aprovat. Quan s'aprovi, si s'aprova i esperem que sí, l'any que ve, tindrem aquests 4.700 milions d'euros. Ara encara no hi són. Ja sé que no el convenceré de moltes coses. Tampoc ho pretenc, sincerament. En tot cas, penso que és un fracàs d'alguns partits que vostès tinguin tant pes. Però bé, aquesta és un altre debat. A mi em sembla que no hem llegit el mateix pressupost, perquè algunes coses no sé d'on les treia, però, en tot cas, quan vostè parla de personal que ho diu així amb una certa falta de respecte, jo li vull dir que... Sí, vostè parla del personal i quanta gent que tenim..., jo li diré que el personal de la Generalitat és bàsicament mossos, bombers, agents rurals, mestres, metges. Aquest és el gran gruix del personal de la Generalitat. Sí, sí. Aquest és el gran gruix. Vostè dirà que no. Miri-ho. És aquest el gran gruix del personal de la Generalitat. Em sembla que necessari, important. Creix també aquest any, tot i que ha crescut molt en els últims anys, però és important que mantinguem

aquesta política d'anar millorant també les seves condicions laborals en la mesura que sigui que sigui possible, però és evident que el personal de la Generalitat no és una entelèquia. Són persones que ens ajuden a l'aula, als hospitals, a les nostres carreteres i, per tant, ho seguirem reforçant.

El diputat Cid. Estic molt d'acord amb moltes de les coses que vostè ha dit, com no pot ser d'una altra manera. Hem estat molt temps negociant aquest pressupost. També ho vam estar amb els suplements de crèdit de l'any de l'any 25, i és veritat que segurament en coses no coincidim al cent per cent, lògic, si no estàvem al mateix partit i no hi estem, no? Però jo també, bé, ja ho sap, li vull agrair sempre la seva generositat, l'exigència i la responsabilitat que ha tingut ara amb nosaltres però que va tenir el 2020. És a dir, que amb això, un elogi cap a vostès.

A la CUP: el Pla Nacional per la Indústria és un instrument important que neix ja fa uns quants anys, que ara s'ha renovat. Són quasi bé 5.000 milions d'euros en quatre anys. Aquí inclou totes les partides que fa referència a política industrial. Això vol dir polígons industrials, infraestructures de connectivitat. Moltíssimes coses. Hem de veure com ho despleguem i hem de fer una bona execució d'aquests recursos, és evident, perquè si no, doncs..., bé, això quan estàvem a l'oposició també ho dèiem, és a dir, que hem de ser capaços d'executar ho, d'executar ho tot. I aquí hi ha temes molt importants lligats al talent, lligats als polígons industrials, que al final és l'element físic que ens permet no només atraure empreses, sinó que les empreses que tenim puguin créixer i es puguin instal·lar. I aquest és un tema molt rellevant que crec que n'ha parlat el conseller Sàmpser, i a nosaltres ens porta molts mals de cap i molta preocupació, perquè veiem que aquí tenim un risc de perdre, de perdre molt capital. He comentat una mica de l'ICF arran també del que comentava el diputat castellà. Crec que l'ICF està fent una feina molt rellevant. Aquest any és el primer any que està al Mobile i estic contenta que sigui el primer any que hi és, perquè ha d'estar allà on està. Les *start-ups*, les pimes, les empreses tractores de la nostra economia, hi ha estat i estan satisfets de com està anant. El dimarts a la tarda vaig poder anar-hi, i bé, i al final has de ser on hi ha aquells possibles clients, sobretot perquè hi ha moltíssimes empreses nostres que estan començant i vaig veure moltes empreses i molts emprenedors que segur que l'Institut Català de Finances els pot ajudar, que

aquest és el gran objectiu, que ajudem a néixer, a créixer, a consolidar empreses catalanes amb capital català perquè es quedin aquí i arrelin al nostre territori i aquest és un dels grans objectius que té l'Institut Català de Finances i que estem treballant.

Ara, una cosa, és l'Institut Català de Finances, no és un departament de la Generalitat. Li ho dic al diputat de VOX: l'Institut Català de Finances es regula pel Banc d'Espanya. No, no, perquè vostè no sé, ha dit unes coses!, que és que ni me les he apuntat. Però he dit unes coses sobre l'ICF. No ha dit que com que som un *xiringuito* on col·locar gent i no sé què, escolti'm! L'Institut Català de Finances es regula pel Banc d'Espanya. Els membres de la junta estan supervisats pel Banc d'Espanya, és a dir, és un banc de promoció pública, però evidentment amb una dinàmica de funcionament d'un banc.

I esperem i estem treballant per això, perquè pugui tenir en algun moment llicència bancària. Però en això estem treballant i som prudents, però tant de bo ens en puguem sortir.

Be, he esgotat quasi bé aquests trenta minuts que m'han donat. M'he allargat més amb la rèplica que amb la intervenció, però hi insisteixo, sempre es poden fer les coses diferent: nosaltres creiem que hem presentat un bon pressupost, un pressupost que creix, un pressupost que dona resposta als reptes i també a les necessitats actuals que té el país. I tant de bo puguem continuar dialogant amb tots per poder aprovar aquests pressupostos que, hi insisteixo, el país necessita.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Ara seria el torn de la segona i última rèplica per als grups parlamentaris i tindrien un màxim de cinc minuts cadascun de vostès. Començaríem pel diputat i portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Toni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, sóc telegràfic. Algunes coses, a veure si ara me les contesta, també.

Entenc la complexitat, eh? Vostè diu: hem fet un exercici de responsabilitat portant els pressupostos, però els han portat sense una majoria, sense la majoria que tenien a la investidura. Nosaltres ho hem fet alguna vegada, això també, eh? Ara la pregunta és: per què ara i no fa un any? Per què ara i no fa un any, que és el que ha passat pel mig? Perquè jo intueixo que aquests pressupostos ja els deurien tenir més o menys acordats, que ha passat pel mig? I li ho torno a preguntar: què passa si no aproven els pressupostos, si li ve un retorn? Perquè, ho torno a dir, no deixa de ser la seva responsabilitat. Ho és de tot el Parlament, però bàsicament és la responsabilitat d'un govern.

I no, no fujo d'estudi. Però vaja, amb els Comuns i abans amb Iniciativa. Miri, i des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que hi ha acordat coses en comú. És clar que sí, faltaria més. I jo no critico que Comuns donin suport, eh? Jo el que li dic a vostè és la seva irresponsabilitat de no tenir la majoria suficient perquè, oi que era bona per a la investidura? Doncs a veure quina resposta donaran ara. I al final, també li ho diré, com a parlamentari: no és tan important amb qui pacta, sinó què pactes. Jo he parlat del què es pacta, no amb qui, eh?

Quan li parlava de transformació de model econòmic, és evident que l'ICF fa el que ha de fer i a més és un gran instrument i a més és un problema que tenim en aquest país per traslladar capacitat de coneixement, ja sigui per a creació de nova empresa del nostre teixit, és que no tenim prous mecanismes de finançament alternatius al bancari. Hi ha tot un àmbit tecnològic que no és el bancari el que funciona, doncs, el que li trobo a faltar és un salt, una prioritat forta en aquest sentit. L'ICF fa una molt bona feina en termes de escalats industrials, però vostè sap que tenim una limitació enorme amb el capital llavor i amb prototipatge, molt alta. I no veig en aquest sentit, una aposta molt, molt gruixuda. I també en la capacitat de participació, que ho fa, de capital, l'ICF, però amb una política valenta. Perquè el que ens està passant en aquests moments en el sistema, i vostè segur que ho sap, és que moltes iniciatives interessants de *start-ups*, fons de capital risc i molt potents del món, al final ens interfereixen.

Llavors una política interessant, si jo estigués al govern –perdoni– és fer polítiques amb condició d'arrelament en el país. I això, diguem-ne, amb un to important. I

respecte... IRPF, i sistema de finançament d'un país. Deixi'm aclarir una mica tot el marc parlamentari, quina és la nostra posició: que mai Junts hem parlat, que en podríem parlar, però no hem parlat de *rebaixa d'impostos*. Em sembla que ja m'esforço bastant a parlar de flexió, i crec que se m'entén, no? S'entén el que vol dir deflactar. Perquè és el que va fer a Alemanya Die Linke, que no deu ser gaire sospitosa de ser de dretes quan el que fas és compensar la capacitat adquisitiva de treballadors i classe mitjana.

Però, en qualsevol dels casos, clar que estic d'acord i estem d'acord en que amb un sistema de benestar el que tu fas és recaptar impostos per donar serveis i redistribuir renda. Però aquí alguns diputats sempre s'obliden que nosaltres no som un país normal. A nosaltres, de la recaptació hi ha tota una part molt important que no va ni a redistribuir renda, ni a serveis públics, ni absolutament a ves a saber què. Al princesa Sofia, a vegades. I ja ho sé que el dèficit fiscal d'aquests 22.000 que han reconegut ara. Diu, com evolucionarà? Doncs, probablement en les proporcions bastant més –bastant més. Potser, consellera, no li agraden depèn de quins sistemes de càlcul, eh? Però el que segur que no entrarem és a començar a computar que el nou Museo de la Armada a Madrid també computi com un benefici per als ciutadans de Catalunya. No fotem! No, oi? I estic segur que vostè no està d'acord amb això. Però el més rellevant és que hem de saber i els ciutadans de Catalunya han de saber que hi ha uns diners que marxen i no tornen. Això és redistribució, de què?

I és aquí on defensem el concert. Sí, sortir de LOFCA. I miri, solidàriament sí, perquè de 25.000 milions, si en el seu sistema en recuperem quatre, vol dir que la solidaritat de més de 20.000 milions, això és solidaritat? Home, no, això és espoli. Per tant, equilibrem-ho, i això només ho podem fer sortint de la LOFCA.

Última pregunta que no m'ha contestat, perquè és que aquesta, sí..., i perdoni, president, perquè és un aclariment, no és una reflexió, és que vostè posa dues addicionals; és a dir... I fins i tot la premsa m'està escoltant. Hi ha dues addicionals: una que diu Fons de millorament de polítiques públiques, 360 milions, i una altra, Fons per enfortir el lideratge de Catalunya, 500 milions. Hi ha 860 milions que no estan posats en partida. Són un xec en blanc. Lliure disposició. Ja m'imagino que

això deu ser per poder negociar amb Esquerra Republicana o poder negociar amb qui sigui. Però en un exercici de transparència les partides, perquè se sàpiga, i vostè m'ho posa, i aquests diners d'on sortiran? De més ingressos o de retencions a altres departaments. Els altres consellers ho saben? Saben els altres consellers que se'ls esgarraparan diners?

El president

Gràcies, senyor Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

I amb quins conceptes? Em pot aclarir perquè això no és gaire transparència. Gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies, senyor Castellà. Ara seria el torn del portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. I gràcies, consellera, per les explicacions. Al final, Catalunya necessita pressupostos. La resposta és clara: sí, evidentment; evidentment que sí.

Fitxer 10

De fet, agafar visita al metge, anar a un CAP, els reptes en el sistema educatiu, la precarització del professorat, la mobilitat ineficient, les infraestructures obsoletes, mancances, evidentment, no atribuïbles a l'actual Govern. Però segur que tothom identifiquem recorreguts i millora en estos serveis, com en tants d'altres.

Perquè no és acceptable tindre uns serveis públics col·lapsats. La ciutadania de Catalunya no s'ho mereix. Per tant, cal superar esta pantalla. Cal que situem los recursos econòmics de Catalunya on cal, perquè els paguem, per disposar del sistema de salut, de l'educació, de les infraestructures que necessitem, i amb la qualitat que mereixem.

I l'acord signat, consellera, va d'això, i ho vam acordar perquè vostès i nosaltres compartim l'objectiu. Per això és decebedor que no compleixin, perquè, llavors, no podem negociar, evidentment. I, per tant, complir per seguir acordant.

Mentre, ho hem dit, mà estesa, i si les dues parts, com deia la consellera, tenim mà estesa, segur que ens en sortim per millorar la qualitat de vida dels catalans i catalanes, perquè Catalunya necessita més recursos, i Esquerra farem lo impossible perquè es disposi d'aquests recursos.

Vostès diuen no a l'estabilitat que necessita el país via pressupostos. Esquerra diem sí als recursos que calen per Catalunya, amb els mecanismes que calguin per disposar de manera efectiva dels seus recursos.

Si cal, amb suplementes de crèdit? Sí. Al final, hem de permetre afrontar els reptes que té la Catalunya del 2026. Posin-se al costat nostre, alçant la veu per Catalunya davant del PSOE. Reitero, Esquerra Republicana continuem amb la mà estesa.

La liquidació del 2026, no m'ha respost. Segurament no tenen la dada. Però demostra, la liquidació del 25, que un escenari de pròrroga pressupostària no va en detriment de la capacitat d'execució de despesa.

A la web del Govern, el sistema ens diu que la Generalitat, dels capítols 1 al 8, es va gastar 48.720 milions d'euros, 2025. Si és així, i ho poso entre cometes, perquè no tinc la dada contrastada, si és així, el 2025 han gastat molt; massa, diria jo, si es confirmen aquestes dades.

Si la previsió del 0,6 per cent del dèficit que preveia al novembre l'AIReF, en el seu informe publicat se compleix o s'aproxima, voldrà dir que no s'ha estat capaç de controlar el dèficit. És a dir, voldrà dir que en l'any de més bonança econòmica, des del 2008, tancaríem en un dèficit pitjor que el de 2024.

Per tant, destaco dos aspectes, i també amb cordialitat, absolutament sincera i honesta. U, la gestió econòmica del Govern necessita millorar clarament. Dos, amb un pressupost prorrogat i amb suplementes de crèdit, s'han gastat 48.700.000 milions d'euros, només 400 milions d'euros més del que es presenta el pressupost inicial per a este 2026.

Sí, és evident que no són conceptes directament comparables. Si finalment... Però també és cert que vol dir que modela[<#>] amb l'escenari de pròrroga pressupostària i suplementos de crèdits, al final, la capacitat d'execució no té per què ressentir-se'n.

Si finalment no hi ha pressupostos, perquè no s'ha complert l'acord, des d'Esquerra Republicana diem que la ciutadania i les entitats del país no han de patir. Farem tot allò que estigui a les nostres mans perquè els recursos disponibles arribin a la ciutadania per les vies que siguin, perquè, al final, la nostra prioritat, com la de vostès, no és bloquejar res; és garantir que la gent tingui serveis, tingui drets i tingui oportunitats.

Treballem pels pressupostos que calen, encara que sigui via suplementos de crèdit, i fem avançar el país. O millor, complim els acords per superar l'actual pantalla, per augmentar el nivell de recursos econòmics de Catalunya i per poder millorar substancialment la qualitat de vida de la gent.

Alineem-nos, tots i totes, per defensar Catalunya, perquè per a això estem aquí. No ens aixecarem de la taula, però tampoc acceptarem que el compliment d'un acord estratègic per al país quedi supeditat a interessos electorals que no són los de Catalunya, i amb la determinació de defensar els interessos del país per sobre de qualsevol càlcul partidista.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, altre cop, de la portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustra senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. En aquest projecte de pressupost per al 2026 veiem, doncs, el Govern socialista com una continuïtat de l'anterior Govern d'Esquerra Republicana. I potser, doncs, llavors hauríem d'anar en compte, perquè ja vam viure, no?, com va acabar el darrer projecte de pressupost de l'expresident Pere Aragonès.

En qualsevol cas, en el seu contingut no veiem un canvi en el rumb de les polítiques que han de servir, doncs, per resoldre el col·lapse que actualment tenim en els

serveis públics a Catalunya, i malgrat estar en joc l'estat de benestar de la societat i el futur dels joves.

No considerem, doncs, que aquest projecte sigui capaç per resoldre els greus problemes que tenim a Catalunya: la crisi de Rodalies; la manca d'habitatge; les llargues llistes d'espera a la salut; serveis socials; la baixa qualitat educativa i l'elevat nombre de barracots escolars; les vagues dels metges i els professors; la inseguretat ciutadana; el fenomen de les ocupacions d'habitatges; la precarietat laboral i les nombroses baixes per incapacitat temporal; la carrera de traves administratives que travessen els autònoms i les PIMEs cada dia; l'infrafinançament de les universitats i els centres de recerca, i, a sobre, doncs, amb els impostos més alts d'Espanya.

Sens dubte, tècnicament és millor tenir pressupost, no?, que continuar amb una pròrroga d'un pressupost, i, a més a més, de fa tres anys, però políticament, doncs, li hem de dir que no, quan realment aquest projecte no està orientat a posar fi a la decadència social que patim, i, a més a més, doncs, amb prioritats equivocades. Més superestructura, més despeses supèrflues, més serveis públics col·lapsats i elevats impostos a pagar pels catalans i catalanes.

Pel que fa a les negociacions polítiques, doncs, entenem que estem vivint aquí un teatre basat una mica en el joc del gat i el ratolí entre el Partit Socialista i Esquerra Republicana. I la veritat és que ens preguntem, doncs, què esperaven, no? Què esperaven si van pactar amb Esquerra Republicana la cessió de la recaptació de l'IRPF.

Saben que tot el que volen és seguir avançant cap a un estat a Catalunya, i és un procés, doncs, que ha demostrat que ens ha portat res de bo i que res té a veure amb el benestar dels catalans i catalanes.

En aquest any i mig de mandat, Esquerra Republicana, el que ha fet és demanar cada vegada el traspàs de més competències, no? Des del salari mínim interprofessional; la inspecció en matèria de Seguretat Social; les polítiques passives d'ocupació; la gestió de Rodalies; la competència en matèria de migracions, i ara, doncs, està el focus novament en la cessió de la gestió de l'IRPF, no? I tot aquest deliri separatista, doncs, entenem que, tard o d'hora, acabarà sent blanquejat pel Govern socialista per poder continuar governant.

Però al Partit Popular, doncs, no ens trobaran, ni en aquest blanqueig del procés separatista, ni en el paripé, ni en un pressupost allunyat de les necessitats de la gent. I per això, des del nostre grup parlamentari, doncs, ja saben que hem presentat una esmena a la totalitat, perquè defensem, en definitiva, un pressupost alternatiu que respongui a un model que es posi fi a l'asfíxia fiscal, com a mínim, doncs, deflactant l'IRPF, com deia el senyor Castellà, junt amb un finançament autonòmic que sigui adequat al cost de prestació dels serveis públics de competència autonòmica, l'aprimament de l'estructura del grup Generalitat, una bona gestió dels recursos públics, l'eliminació de les despeses innecessàries i centrat en els serveis públics essencials: salut, educació i atenció social, i en les inversions d'infraestructures, habitatge i recerca.

I abans d'acabar, sí que voldria aclarir que sempre hem dit que nosaltres estàvem..., des del Partit Popular, estem a favor de millorar el finançament autonòmic, sempre i quan sigui negociat i acordat amb totes les demés comunitats autònomes que estan inscrites en el règim comú. I, especialment, sempre hem posat l'èmfasi en dotar dels recursos necessaris per als serveis públics essencials, especialment en salut, dependència i educació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del portaveu del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Una previa muy breve. No se preocupe, que yo no voy a pedir por alusiones. Simplemente voy a hacer una pequeña reflexión. Señor Riba, yo le considero un diputado riguroso y serio, y la verdad es que lo respeto profundamente.

Claro, que usted haya hecho la reflexión que ha hecho, que me traiga a mí una factura de vuelta, el partido de las Jessicas, de los Ábalos y los Koldos, hombre... Déjeme que me agarre la reflexión final, pero, como mínimo, me resulta un poco curioso, ¿de acuerdo? La gran diferencia es que eso que usted dice «chupitos» y no

sé qué, yo no sé de dónde lo ha sacado, de que informe lo ha sacado, porque no dice absolutamente nada de eso.

Ya se lo expliqué en el pleno, pero si quiere, se lo vuelvo a explicar. Ningún problema. De hecho, no hay ningún tipo de problema con eso. Mire, señora Romero, entrando en materia, que no valga de esta premisa, pero quiero agradecerle que usted ha respondido a las preguntas que le he formulado, la verdad, y ha dado la cara con los 4.700 millones de euros, y se lo agradezco, porque el Govern dio mucho bombo y platillo con esta cuestión, y ahora parece que se ha difuminado.

Bien, yo la pregunta que le quiero formular, que cada vez que hago una reflexión, escucho: «Uf», del fondo. No sé si es que... En fin. Bueno, intentaré seguir con mi intervención.

Decía que sus 4.700 millones de euros, en una cuestión tan importante como la del presupuesto, se tendría que someter a debate, pues, no se ha hablado de eso. Yo la pregunta que le quería formular es si usted considera que los catalanes pagamos suficiente, en impuestos. Pero claro, cuando usted me dice a mí que yo hablo del personal de manera despectiva o faltando incluso al respeto, oiga, ¿sabe lo que pasa? Que sabe perfectamente a qué me refiero. A que ustedes están en el gobierno más caro de la historia.

Más consejerías que nunca, más direcciones generales que nunca, más secretarías generales que nunca, y la realidad es que ojalá el dinero de los catalanes vaya a profesores, a médicos o a Mossos d'Esquadra, porque la realidad es que ahora, el 19 de marzo, le vendrá una huelga de médicos en Cataluña reclamando las condiciones laborales.

Hace un par de días, como aquel que dice, los profesores salieron a la calle. Necesitamos más Mossos en Catalunya porque, gracias a sus políticas de políticas abiertas, han dado inseguridad, y necesitamos más Mossos en las calles.

Es decir, ojalá que el dinero de los catalanes vaya al personal que necesitan los catalanes. Y la realidad es que su gestión no es la más correcta, por ser muy fino, porque si no, los profesionales no salían a la calle a pedir y reclamar sus derechos, ¿no? Por lo tanto, me gustaría saber cuál es la posición del Govern referente a esas huelgas de ese personal que usted dice.

Yo creo que, al final, es una cuestión de prioridad, señora Romero. Yo creo que aquí usted debería ser valiente y aplicar un recorte importante la Administración. Usted lo ha admitido, tenemos un problema de deuda estructural. La Generalitat no puede seguir ganando más. La Generalitat necesita recortar en gasto superfluo, pero su política es justamente la contraria, de seguir gastando.

Y claro, cuando los catalanes pagamos impuestos, es precisamente para tener buenos servicios. Pero es que la realidad es que tenemos la peor educación que nunca, la peor sanidad que nunca, los peores trenes que nunca, los peores servicios públicos que nunca, y que parece ser que los únicos que ganan es una parte de ustedes, una parte de la Generalitat.

Pero la gente de pie no lo ve. El PIB per cápita ha reducido, el poder adquisitivo ha reducido. Cada vez cuesta más llegar a final de mes, cada vez cuesta más comprarse un coche, llegar a comprarse una vivienda. Ya no le digo comprarse una segunda vivienda, evidentemente es imposible e inviable.

Es decir, que el coste de la vida cada vez es mayor. Y ante eso, ustedes que tienen *la clau de la caixa real*, que es el *pressupost* de la Generalitat de Catalunya, en vez de hacerlo servir para intentar fomentar y mover la economía, ustedes desvían muchísimo dinero en cuestiones que son completamente irrelevantes y que son secundarias. Por tanto, yo, desde mi humilde posición, lo que digo es que intenten priorizar. Esa es la primera cuestión.

Y la segunda cuestión. Referente al teatrillo que se ha dicho por aquí. Bueno, yo creo que Esquerra Republicana tiene una oportunidad de libro. Lo he dicho en las otras comisiones, y aquí también lo voy a reiterar. Es decir, ustedes tienen la posibilidad de dar la mejor alternativa a los catalanes, que es dar la voz a los catalanes.

Ustedes, el próximo 20 de marzo, votan en contra del presupuesto, y si ese Govern tiene un mínimo de cora, convocará elecciones, y los catalanes a lo mejor elegirán un gobierno que, precisamente, dará la vuelta al presupuesto que ha presentado la señora Romero.

Pero me temo que eso no va a ser así. De hecho, solo hay que escuchar la última intervención del señor diputado de Esquerra, que ya entraba hasta el fondo. El estado de ejecución del presupuesto del 25, de cómo entramos y cómo lo dejaremos.

Bueno, espero y deseo que ustedes sean claros, digan lo que tengan que decir, y, si no, vayamos a elecciones y que los catalanes respondan.

El president

Moltes gràcies, diputat. I ara és el torn del portaveu del Grup Parlamentari de Comuns, l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé, és complicat, a vegades, després de quines intervencions. Bé, al final jo crec que un pressupost, precisament, és segurament la llei més important que fa el Parlament de Catalunya. No és el joc del gat i el ratolí que deien vostès. De fet, suposo per joc del gat i el ratolí el que ens estan donant vostès a Extremadura entre PP i VOX, o a Aragó, entre VOX i PP.

Vagin en compte, que igual, al final, el gat acaba sent VOX i no el PP. També els hi dic perquè com segueixin vostès pel mateix camí ja veurem on acaben.

Però en tot cas, mirin,

Fitxer 11

jo, sincerament, crec que no. I, a part, crec que és important que tinguem aquest debat, segurament, perquè un pressupost, evidentment, són les despeses, però també són els ingressos. I deia, no?, el senyor Castellà... Jo l'escoltava i quasi..., tancava els ulls i dic: a mi això em sona, no?, a *L'estat emprenedor*, de Mazzucato. Dic, se m'ha transformat. Sí, sí, i tant! Jo hi estic d'acord, eh?, vull dir... No, no, no... El paper, en aquest cas de l'Administració pública, com a impuls de l'economia i, evidentment, dels sectors estratègics, i en aquest cas també de l'economia del coneixement, evidentment, no?, de la recerca i de l'empresa. Però això, evidentment, necessita unes finances robustes. I, mirin, humilment, aquest ha estat el nostre objectiu sempre que hem intentat incidir en els pressupostos de la Generalitat. I,

evidentment, això són dos pots. És un nou i millor sistema de finançament singular. Vostès poden dir el que vulguin, però 4.700 milions d'euros... Jo avui vull posar-ho en valor: l'acord d'Esquerra Republicana amb el Govern de l'Estat són moltíssims recursos. Bàsicament, el que podríem fer d'entrada és acabar amb la despesa desplaçada de Salut, que és segurament la màxima prioritat que haurien de tenir precisament si es volen reforçar els serveis públics. I, evidentment, disparar encara més la inversió, en la línia del que vostè deia.

Ara, també tinc amb els debats, honestament... És a dir... I, a més, crec que és bo que sigui així. És a dir, hi han orientacions polítiques diferents, hi han orientacions econòmiques diferents. Però vostès sí que plantegen una política no impositiva, que –ho sento molt– és similar a la que té el Partit Popular, en aquest cas a Madrid, o la que pot plantejar VOX. Perquè vostè em deia: «No, nosaltres no estem a favor, en aquest cas, de rebaixar impostos, d'eliminar impostos.» No és veritat –o és veritat. És a dir, aquest 2025 tenim un benefici rècord a tot l'Estat espanyol de les empreses elèctriques en aquest país. I si no hi ha impost a les grans empreses elèctriques d'aquest país és perquè vostès hi van votar en contra a nivell del Congrés de Diputats. Per tant, les tries que cadascú... (*Veus de fons.*) És igual! El que digui. Jo no he dit cap mentida, senyor Castellà. És a dir, si vol, després torna a demanar per al·lusions. És a dir, està en el seu dret de fer-ho. Però, és a dir, jo no he dit cap mentida. És a dir, per tant... O quan vostès plantegen eliminar l'impost de successions. És que, a més, ja l'hi he dit, l'hi he explicat mil vegades. Ja van fer-ho. Si és que aquesta política econòmica ja la vam viure. La va posar en marxa el govern dels millors. En un context dramàtic, com va ser la crisi financera, vostès van voler ser els campions de l'austeritat a Europa. De fet, li demanaven fins i tot al senyor Rajoy que no, que..., vinga, més «tubo»!, que es diria. I, en tot cas... I vostès van eliminar l'impost de successions. Que diguin vostès el que vulguin: és el principal impost de redistribució de la riquesa. Perquè, perquè hi hagi polítiques redistributives, ha d'haver-hi polítiques redistributives.

I, mirin, jo, encara que tinguéssim el millor acord de finançament d'aquest país, seguiria defensant, evidentment, que ha d'existir l'impost de successions, perquè és per redistribuir la riquesa. I vostès el volen eliminar. I, sí, va haver-hi retallades. Ja l'hi he dit més d'una vegada: va haver-hi retallades. I va haver-hi retallades que eren

ideològiques. Escolti, vostès van decidir eliminar el finançament zero-tres de l'escola d'aquest país per mantenir els recursos de l'escola concertada, i això són orientacions polítiques en la política fiscal i, evidentment, en la política..., no? I, per tant, escolti, que cadascú defensi... Jo, sí, jo defenso que ha d'haver-hi..., que qui més té més paga –és així. Escolti, i, per tant, evidentment, doncs tenim orientacions polítiques diferents.

I, evidentment, per moltes de les qüestions que vostès plantegen... Que, clar, vostès li exigeixen... És a dir, quan l'economia falla, sempre ens demanen que sigui l'Administració pública qui rescata, *sempre*, en totes les crisis, de manera reiterada. Però, clar, és a dir, si no existeix un sector públic, que, evidentment, ha de permetre també la dinamització del sector privat –no ho qüestiono–, si no existeix un sector públic fort, no es pot rescatar. I, en tot cas, miri, jo li vull també... No sé, en algunes coses segurament podem coincidir-hi, i crec que en aquest cas... Miri, en l'acord, precisament, en el Departament d'Economia, nosaltres hem plantejat que l'ICF pot tindre un paper, en aquest cas, en dos fons que per nosaltres són claus: un fons estratègic sobirà de tecnologia a Catalunya, bàsicament per tindre sectors tecnològics oberts i arrelats al país, i després, també l'impuls d'un fons d'inversió de projectes d'empreses estratègiques del país. I això... Bé, jo crec que això hi podem coincidir. I, per tant, crec que, en definitiva, en la línia del que deien, sí, crec que al final és un debat important de país. I tenim models diferents i no passa re, els podem contrastar. I, fins i tot, a vegades, doncs miri, suposo que, fruit de la necessitat en vam fer virtut, i vam decidir que a Catalunya es podien posar...

El president

Gràcies, diputat Cid, per la seva intervenció.

David Cid Colomer

...l'IRPF, successions, un impost a les elèctriques i la taxa turística. Tot això ho vam acordar en aquest cas, evidentment, amb el conseller d'Economia, el senyor Aragonès, però sota la presidència de Junts per Catalunya.

El president

Gràcies, senyor Cid. I ara seria el torn de paraula per a la portaveu del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies. Miri, el diputat del PSC parlava de la importància de reduir, no?, la desigualtat a través de determinades polítiques econòmiques. Jo no hi pensava entrar, eh?, però, aprofitant que estem tenint totes un debat molt serè i que, en realitat, d'Economia no tenim tantes comissions com d'altres, dir que, per exemple, amb el tema dels ajuts en lloguer, que, en tant que no s'han abaixat els preus, que porten escalant des de fa més de vint anys, estem parlant que hi ha una transmissió directa de diners de la butxaca dels treballadors als rendistes. Això lo que augmenta és una posició de poder específica dins d'un mercat en el qual ja tenen una preeminència, donat que la gran majoria de les compres que s'estan registrant són de grans tenidors i s'executen, al voltant de la meitat, amb diners al comptat. Per tant, aquesta política, per exemple, no redueix desigualtat. És una política que sí que alleugera el cost directe que pot suposar a la gran majoria treballadora, però no redueix la desigualtat, ans al contrari. Ho dic perquè de veritat que crec que és sa que... S'entén, no?, perfectament. Vull dir que puc ser més explícita, però, si tu els dones diners a una gent que ja té una posició preeminent en un mercat i que es dedica a generar lobbys específics amb els que batallar les polítiques, precisament d'habitatge, que es plantegen en parlaments com aquest –hi ha algunes cartes a *La Vanguardia* que són un escàndol–, doncs no estàs reduint la desigualtat; és més, estan augmentant la desigualtat. Tot i que això no vulgui dir que sí que s'intenti alleugerir el cost, diguem-ne, de la gent.

Això ho hem vist en altres polítiques, també en termes d'estat. Ho vam veure, per exemple, quan es finançaven les pujades de preu de la benzina. I la mateixa FACUA va denunciar el que passava. Ho hem vist també quan hi ha reduccions de determinats impostos, que no necessàriament redueixen la desigualtat i, en canvi, sí que augmenten posicions de poder. I jo crec que això és important en un país en el que el que està passant és que tenim el quaranta-tres per cent –això a Catalunya, eh?– del salari brut destinat a l'habitatge. Hi ha polítiques que són valentes i hi ha

polítiques que són «anem tirant i qui dia passa any empeny». Aquesta és «anem tirant i qui dia passa any empeny». No és destrossar els treballadors, però no és això el que demanem. Per això diem que no són uns pressupostos a l'alçada. No he buscat un eslògan perquè m'avorria: he buscat una resposta en la que crec que hauria de ser-hi quines haurien de ser les polítiques ara si ens prenem una mica «en sèrio» l'augment de l'extrema dreta.

Dit això, consellera Romero, li ha contestat al diputat de VOX i a mi no m'ha contestat. Ho puc entendre, però jo... O sigui... (*Veus de fons.*) No, no, no. Entorn de l'acord de la conselleria d'Economia respecte dels criteris econòmics en les baixes que el Departament de Salut, una vegada i una altra, no... Jo sé que se li pot fer cansat, eh?, però hi ha un tema aquí... No ens coneixem gaire perquè, com dic, la Comissió d'Economia no hi és molt, tot i que vostè sempre ve i, quan hi compareix, doncs jo crec que s'hi pot dialogar i que, a més, és bastant més pacífica que la de Treball o que la d'Exteriors, que jo també hi soc, i allò és inevitable. Però l'hi dic perquè jo no me'n cansaré. O sigui, a mi m'és igual que demà passat ja no ompli titulars o m'és igual si s'ho prenen més «en sèrio» o menys «en sèrio». Jo no em cansaré en cap cas fins que vegi efectivament retirat qualsevol intent de que els metges no facin la seva feina respecte de les baixes. I ho faré –miri, jo crec que no li desitjo ni a cap dels diputats que hi ha en el nostre plenari, i mira que els hi desitjo a vegades, apretant les dents, moltes de coses, que hagi de passar per determinats llocs–, d'una banda, perquè el tipus d'ITs que ara mateix es vol condicionar són ITs que, a prop del 8 de març, són un escàndol.

Estem parlant de que, ara mateix, una de cada quatre malalties professionals relacionades amb el treball no s'està reconeixent. Però és que, és més, hi ha algunes, com el túnel carpià en les netejadores, que està catalogada com a patologia laboral de professionals, que no forma part de tot això. Quan dic «túnel carpià en netejadores» sembla que no estic dient res. Quan parlo amb aquestes netejadores vol dir que abans de jubilar-se ja no poden agafar ni els seus nets perquè s'han destrossat els canells a base de moviments repetitius amb una pressió laboral impossible. Llavors, quan es volen abaixar les ITs osteomusculars o quan es volen abaixar les ITs de salut mental, estem parlant de que primer li destrossem el cos a la gent i després permetem que no puguin ni agafar-se la baixa ni estar constantment

medicats. I, a més, moltíssimes dones i moltíssims treballadors el que fan és aguantar moltíssim abans d'anar a agafar una baixa d'aquest tipus. Per tant, no, no ho deixarem anar.

I molt menys que, a més, se'ns parli d'un gran pressupost en Salut –perfecte–, però que anem ja fent sonar les campanes de que les proves diagnòstiques s'externalitzaran a les mútues. I li deia que ni tan sols als diputats de VOX jo els hi desitjaria que hagin de passar per les mútues, perquè, si coneix –que segur que en coneix– gent que hi ha hagut de passar per la batalla de que una contingència laboral no sigui passada per contingència comuna, és horrible –és horrible.

Per tant, parlar d'un gran pressupost en Salut quan no tenim clar com es condicionaran o no els pressupostos d'atenció primària ni què passarà amb les proves diagnòstiques externalitzades en les mútues, que, a més, a hores d'ara ja s'estan carregant més de 5 milions d'euros, que no hauria de ser així –ha sortit un estudi de la UPF aquesta setmana–...

El president

Ha d'acabar, diputada, si us plau.

Laura Fernández Vega

...–ja acabo–, als nostres salaris. Em sembla que són coses que s'haurien d'acordar. És cert que no forma part de la seva conselleria, però també és cert que és la seva conselleria la que va arribar-hi a un acord que ara mateix el Departament de Salut no confirma.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara seria altre cop el torn del Grup Mixt, però, com hem comentat amb anterioritat, no hi ha ningú present. Per tant, passem el torn al següent grup parlamentari. En aquest cas, té la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Com deia al final de la meva primera intervenció, els impostos són la manera com una societat decideix què vol protegir, què vol

transformar, quin futur vol aconseguir, i aquests pressupostos, al nostre entendre, combinen aquesta estabilitat institucional, l'ambició inversora i el compromís social. I el Departament d'Economia, en aquest sentit, és la peça que ordena i que fa que això funcioni. Des del Grup Socialista volem expressar, com no podria ser d'altra manera, el nostre suport a l'orientació d'aquests comptes i a la feina que estan fent, perquè reforcen la capacitat d'acció pública, impulsen el desenvolupament econòmic i contribueixen a construir una prosperitat compartida per al conjunt de Catalunya.

Crec que no podem treure'ns ni evitar fer una reflexió també de quin és el context internacional que en aquestes darreres setmanes estem vivint; moments d'incertesa, moments d'inestabilitat que redoblen la necessitat de tenir estabilitat a casa nostra, al nostre país. I aquesta estabilitat institucional passa necessàriament per tenir uns pressupostos que permetin acoblar, que permetin adequar el ritme de les necessitats de despesa a les necessitats, no només dels reptes presents, sinó del que aquesta inestabilitat internacional ens pot deparar en els propers mesos o en els propers temps.

Jo crec que aquests pressupostos defineixen un model: el setanta-quatre per cent dels recursos destinats, com deia la consellera, a polítiques de l'estat del benestar: a salut, educació i polítiques socials. És fàcil comparar-los amb d'altres –vostè ho ha fet–: amb un cinquanta-nou per cent, un setanta-quatre per cent. Hi ha models diferents: hi ha models que plantegen un estat del benestar raquític, o un no estat del benestar, i models pressupostaris que defensen un model d'estat del benestar que garanteixi una major equitat, majors oportunitats, igualtat d'oportunitats per al conjunt de la població. Nosaltres estem clarament en aquest punt, i aquests pressupostos així ho reflecteixen.

No vull entrar en un debat etimològic o terminològic, si deflactar reduint els tipus de l'IRPF és una rebaixa fiscal, però, vaja, em sembla que és bastant clar, diguem-ne, eh? Quan vam rebaixar els tipus a les rendes inferiors, vam reduir la fiscalitat en aquestes franges de renda. O, quan es planteja la supressió de l'impost de successions, jo no sé com en deu dir vostè, però a casa meva d'això se'n diu una rebaixa fiscal. Però, en tot cas, hi insisteixo, no vull entrar en un debat en aquest sentit. Al que vull fer referència és que, de la mateixa manera que defineix model la

despesa i quines són les prioritats en la despesa, això està sustentat en una fiscalitat, en uns ingressos que permetin que aquesta activitat es desenvolupi. Un pot pretendre un estat mínim i, per tant, menys suport a les persones, o un pot pretendre un estat del benestar robust, a les dures i a les madures. Perquè el que no s'hi val és reclamar sempre l'ajut de l'Estat, els rescats, quan les coses van mal dades, però, en canvi, prescindir-ne, com si no fossin importants els serveis públics que rep el conjunt de la població, i especialment els més desfavorits, o aquells als que els hi permet accedir a una xarxa i a una escala que configura l'essència de l'estat del benestar..., doncs nosaltres considerem que no només quan hi ha crisi, sinó en tota situació hi ha elements clarament evidents que s'han de corregir i que s'han de compensar. I això només és possible amb un sistema fiscal robust, just, progressiu, que és el que considerem que reflecteixen aquests pressupostos.

Per tant, com deia, des del Grup Socialista mostrem el nostre suport a l'orientació d'aquests comptes. I esperem –insisteixo també en el context– que Catalunya necessita pressupostos, i els necessita especialment en un context d'incertesa com en el que ens estem endinsant, malauradament, per la irresponsabilitat d'algunes posicions polítiques que estan arrossegant el món al desastre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ja, per cloure la comissió, torna a tenir la paraula per un temps màxim de quinze minuts, l'honorable consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Àlícia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Intentaré ser molt breu per respondre algunes preguntes, que no vull que sembli que no les volia contestar.

A la diputada de la CUP, m'havia despistat,

Fitxer 12

amb aquesta pregunta, que és una pregunta que va més adreçada a la consellera de Salut que no pas a mi, que nosaltres, d'Economia, coordinem les negociacions

pressupostàries no vol dir que jo decideixi el que passa a tots els departaments, no?, al contrari. I el que apareix a l'acord amb els Comuns, doncs, és el que ha validat, òbviament, la conselleria de Salut, no?, és a dir, que cap metge ni cap directiu vegin reduïdes les seves condicions econòmiques per la durada o la quantia de les incapacitats temporals. Què ha decidit Salut, amb un conveni que ha signat amb el Govern d'Espanya i els sindicats? Doncs que un dels problemes que tenim amb les baixes temporals és que molt sovint es tarda molt a arribar al diagnòstic i, per tant, també genera incertesa en el propi ciutadà, que diu: «Estic de baixa, però no sé què em passa.» I, per tant, aquest conveni el que fa és intentar accelerar la prova diagnòstica per donar certeses al malalt. Es fa a través de les mútues, jo entenc que això vostè no hi coincideixi, però això agilitza aquesta prescripció. I a partir d'aquí, doncs, escolti'm, si tenim el diagnòstic, és més fàcil poder donar una resposta als pacients. I això és el que diu l'acord. I això és el que el que està fent el Departament de Salut i el que vam escriure conforme, evidentment, el Departament de Salut, que no dirigim nosaltres la política sanitària des d'Economia, no?

Algunes coses més puntuals que han sortit. Sobre el tema de transformació del model econòmic, en podríem parlar molt, diputat Castellà. Jo, ho sap vostè vaig lluitar molt perquè la llei de la ciència fos de la ciència i la innovació i que poguéssim parlar no només de com generem coneixement, sinó com el transferim. No me'n vaig sortir, ni amb el títol, soc una desgraciada, diguéssim, perquè ni això vaig aconseguir.

Però és veritat que aquest país té un repte, que va posar en marxa fa vint o vint-o-cinc anys l'equip de l'Andreu Mas-Colell, que és com ser excel·lents en recerca. I ara hem de ser capaços de generar un sistema tan excel·lent com el de recerca per poder generar innovació injectant coneixement a la nostra economia. Això s'ha de fer amb uns instruments i amb uns recursos específics, no poden ser els mateixos que utilitzem per a la recerca, i això vostè ho coneix perfectament. I, per tant, és veritat que el Govern ha de posar tots els esforços aquí.

L'Institut Català de Finances, que no sé si ha sortit tantes vegades mai en una comissió d'economia, i estic molt satisfeta i el president més, és que justament hem fet una aposta per això i 285 milions d'euros van a diferents fons, que n'hem volgut

dir Catalunya Lidera, partint una mica de les prioritats que apareixen en aquell pla i que van justament a molts dels elements que vostès diuen, no?: 60 milions d'euros que van a la transferència en salut, 55 que van a tecnologies avançades, 100 milions que van a potenciar empreses consolidades, i que entrem al capital d'empreses catalanes perquè mantinguin l'arrelament, etcètera; 285 més els 365 que ja dediquem a capital risc en diferents formats.

Però estic d'acord, el repte de la nostra economia és ser més productiva, per ser més productiva calen moltes coses, però el talent i la innovació és un element clau. I en això, doncs, hi estem d'acord.

És que vull contestar alguna de les coses que vostè... Ah sí!, els addicionals, els fons addicionals. A veure, hi ha una part que és veritat que l'hem deixat per a la negociació, però l'altra és de majors ingressos, arribaran majors ingressos, i això ja es preveu i per tant, doncs, ho hem posat en aquests fons. Són fons que estan etiquetats i dels que es podrà fer seguiment. Vull dir que no és una bossa allà amagada i que no sabrem què passa amb ells. Això ja poden tenir clar que hi haurà tota la transparència. Però és veritat que aquests fons tenen a veure amb possibles nous ingressos que arribin i després de negociar. Nous ingressos, per exemple, de taxa turística, que, clar, es va aprovar i no està incorporada aquí, no hi estan incorporats els ingressos de la taxa turística. I, per tant, preveiem aquests i alguns més. No del sistema de finançament, diputat de VOX. No, no és que «lo hayamos dejado». No ho hem deixat, és que no m'escolta quan parlo. Espero que no sigui perquè soc dona.

Però el model de finançament es va presentar en un consell de política fiscal i financera al gener, ara està treballant el Ministeri d'Hisenda les modificacions legislatives que han de fer efectiu el model. Espero que entre el març i l'abril el portin a un altre consell de política fiscal, l'aprovi el Consell de Ministres i entri en tramitació al Congrés dels Diputats. I té un camí que espero que acabi amb una aprovació abans de que acabi l'any. I podrem incorporar els 4.700 milions d'euros l'any 27, això ho he explicat sempre. Per tant, no és que ho haguem deixat, és que té una tramitació i per això no estan en aquest pressupost, només faltaria, seria una irresponsabilitat per part nostra.

Alguna cosa més que volia dir, que és amb el tema de les vagues que vostè m'ha dit i el respecte; nosaltres respectem absolutament les vagues, és un dret que té el ciutadà de manifestar-se, d'exigir el que consideri. També li vull dir, portem divuit mesos governant i, per tant, estem fent front a tot allò que ens arriba i a les demandes, i estem negociant en l'àmbit educatiu. I ho anirem fent, perquè intentarem solucionar al màxim possible les condicions, sobretot per a la millora dels serveis públics a l'educació, la sanitat o d'altres àmbits. Però tot el respecte, només faltaria.

Ara, també els vull dir una cosa a vostès: vostès critiquen... Bé, primer, no coincidim amb les prioritats del pressupost, però això li haig de dir que estic contenta de no coincidir amb vostè. I després, vostè fa una cosa que és criticar, VOX critica; ara, arremangar-se i governar no els he vist massa: han sortit de governs, no donen suport a investitures a partits que li demanen. És a dir, vostès des de fora, criticar està molt bé; arremangar-se, governar i prendre decisions i mullar-se, això no ho fan tan bé. A veure si els ciutadans també es van assabentant d'això, perquè jo crec que també és important que ho sàpiguen.

I per acabar, el Govern té un pla A, que és pressupost, un pla B, que es pressupost, i un pla C, que és pressupost, senyor Castellà. I així fins a la zeta. Aquest és el nostre escenari i estic en aquest escenari, estem en aquest escenari, asseguts a taula i intentant, doncs, generar les confiançaes i donar les garanties perquè Esquerra Republicana, que porta treballant amb nosaltres un any i mig en altres moltes coses, doncs, pugui aprovar aquest pressupost, del que crec sincerament que hi coincideixen en moltíssimes coses, perquè, diguéssim, que respon a gran part de l'acord d'investidura que vam signar a l'agost del 2024.

Per tant, nosaltres en això tenim un escenari clar i lluitarem per això i ja veurem i esperem que acabi bé. I en fi, si no féssim això, doncs, crec que tampoc seríem responsables, no?

Jo també vull dir una cosa en general als grups parlamentaris: no ens equivoquem i no ens confonguem ni ens fem trampes al solitari amb la pròrroga pressupostària. Escoltin, jo ho he dit sempre, quan estava a l'oposició i ara que soc consellera d'Economia, és millor tenir pressupostos que anar pròrroga pressupostària. Poden buscar vostès totes les meves intervencions de no sé fa quants anys que estic aquí.

És millor tenir pressupost que una pròrroga pressupostària. Bé, si a vegades no hi ha pressupost i s'ha d'anar a pròrroga, doncs, es gestiona el millor que es pugui. Però la pròrroga pressupostària limita el que pots fer: no pots fer projectes nous, no pots prorrogar aquells projectes que començaven i acabaven aquest any. És a dir, té limitacions clares. No pots incorporar alguns recursos. Per tant, té alguns dèficits. Per exemple, l'any 25 hem fet 2.300 expedients de modificació pressupostària; l'any 2019 en pròrroga també en van fer 1.200. És a dir, també com que hem fet més activitat, més expedients. Això és ineficiència de l'Administració, perquè mentre fem això no fem altres coses. És a dir, que una pròrroga pressupostària en si mateixa no és bona. I això també diguem-nos-ho tots, perquè, si no, ens fem trampes, i no crec que sigui un bon argument: no és bo anar a pròrroga pressupostària.

Després es pot gestionar? Ho hem fet el 25 i ja es va fer el 24, però no és el millor. De fet, costa més, per exemple, el control pressupostari. Tot i que vam tancar amb un 0,49 el 24, fent molts esforços. I el 23 amb pressupost i el 22 amb pressupost, per sobre de l'u per cent. Però és millor el control pressupostari, és molt més ajustat, no?

Per tant, jo aquí crec que també està bé que no ens fem trampes. En tot cas, si algú no vol pressupost, doncs, que expliqui per què. Però, en tot cas, la pròrroga no és la solució. No és millor pròrroga que pressupost. Molt millor un pressupost, el negre sobre blanc. Sabem molt bé en què gastem els recursos. I, per tant, que tothom conegui quines són les prioritats del Govern, de les que podrà discrepar. Però tenir clar quines són aquestes.

Per tant, el Govern ho té clar, ha fet una aposta valenta i decidida, amb molta determinació. El president de la Generalitat ha volgut que tinguem uns pressupostos, uns pressupostos que creixen, en relació amb el 23, 9.126 milions d'euros. Si no volem renunciar als 4.700 del sistema de finançament autonòmic, tampoc volem renunciar a aquests 9.126, amb les discrepàncies que puguin haver-hi i amb les cessions que haguem de fer. Però creiem que Catalunya necessita uns pressupostos.

Aquests dies, ja fa setmanes i mesos que ens reunim amb moltes entitats del país, ens ho demanen, perquè, evidentment, coneixen les limitacions de no tenir-lo. I

espero, doncs, que tots hi posem el treball, la responsabilitat i la feina que necessitem aquests darrers dies per poder aprovar uns pressupostos. Hi estan tots convidats. La nostra prioritat és fer-ho amb Esquerra Republicana, que és el nostre soci d'investidura, amb qui hem generat, doncs, jo crec que les confiançaes suficients, però, evidentment, a taula, tothom convidat.

Però és veritat que la nostra prioritat és que en aquests pressupostos, on tenim ja l'acord amb els Comuns, hi puguem afegir Esquerra Republicana. Penso que compartim una visió del país, de la societat i dels reptes que tenim i de les necessitats actuals. I és cert que, tal com està en aquests moments el món i les dificultats que estem tenint, crec que és important que les forces d'esquerres ens unim i demostrem que una altra manera de fer les coses és possible i sobretot, mirant als ulls del ciutadà i dient-li, doncs, que la seva vida pot ser millor, podem millorar les polítiques públiques des de la responsabilitat i l'ambició.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I voldria cloure aquesta Comissió d'Economia i Finances amb un doble agraïment. El primer, i com no pot ser d'una altra manera, és per a la consellera i el secretari i les persones del seu departament que avui aquí ens han acompanyat en aquesta comissió. I el segon, a tots i cadascun dels diputats dels diferents grups, perquè crec que s'ha desenvolupat una comissió d'economia i finances molt important, com és la de pressupostos, amb un to que és l'adequat d'un àmbit com és aquest el parlamentari, amb educació, tot i les divergències ideològiques. I en aquest sentit, doncs, fer-los aquest agraïment, perquè crec que contribuirem humilment amb el nostre gra de sorra a escurçar aquesta distància que molts cops es fa servir com a arma llancívola contra els polítics, aquest fet, doncs, d'estar més a prop dels ciutadans.

Per tant, moltes gràcies per tot.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...